

zvesti

ročník 30 / 01 / 2026

Občasník cirkevného zboru ECAV
na Slovensku Liptovský Mikuláš

Úvodník	str. 2
Ajhľa, kameň	str. 4
Biela sobota	str. 8

Úvodník

Je to len nedávno, čo som jednému človeku niekoľkokrát za sebou poďakoval za pomoc, ktorej sa mi dostalo. Veľmi som si to vážil a cítil potrebu nie jeden, ale viackrát poďakovať. A dostalo sa mi zaujímavej odpovede: „Ja nechcem, aby si mi ďakoval, to je predsa samozrejmosť.“ Dodal som len, že som tak vychovaný a bez ďakovania a vďaky vôbec si život neviem predstaviť. Slovo ďakujem v sebe ukrýva nielen slušnosť a dodržiavanie patričnej spoločenskej etikety, ale vyjadruje aj určitý vzťah k niekomu či niečomu a zároveň tento vzťah buduje. Je dobré, keď ho používame čo najčastejšie a učíme osvojovať si ho aj naše deti. Keď deti začnú rozprávať, po prvých slovách: oci, mami nasleduje najčastejšie práve slovo ďakujem. Koľko ľudí spolu so slovom ďakujem nadobudne pocit prospešnosti, užitočnosti. A pre mnohých je slovo ĎAKUJEM práve tou najväčšou možnou odmenou. Iste cítime, že toto slovo sa v dnešnej dobe akosi vytráca. Veď takmer za všetko sa platí! Zaplatiac za nejaký tovar alebo za nejakú službu nemusím predsa povedať aj ďakujem. Takto dnes mnohí zmýšľajú. Zároveň si však uvedomujeme, že vďaky nikdy nie je dosť. Nielen voči ľuďom. Ale predovšetkým voči Otcovi, ktorý je v nebesiach. On je pôvodcom všetkých darov. Od Neho pochádza všetko, za čo máme dôvod ďakovať. Robíme tak? Ako často? Za čo zvykneme Bohu ďakovať? Konfirmanti sa učia pri téme modlitba, čo by modlitba mala obsahovať: oslavu Pána Boha, pokánie, vďaku a prosbu. Aj samotné poradie je dôležité. Najskôr máme byť vďační, máme vedieť povedať, za čo chceme ďakovať. Až potom môže a má nasledovať naša prosba.

A tak si opäť uvedomujeme, keď môžeme povedať, že sme zas o rok starší, že aj uplynulý rok a to, čo sme v ňom prežili, je veľkým dôvodom k vďačnosti. Nezbudli sme na to? Každý vo svojom živote prežil množstvo situácií, jedinečných či prelomových chvíľ. Prijali sme mnoho požehnaní, ochrany a Božej milosti. Aj ako spoločenstvo sestier a bratov vo

viere máme ne jeden dôvod k úprimnej vďačnosti. V tomto čísle časopisu si môžete prečítať aj základné údaje z výročnej správy z nášho zboru, ktoré práve o tom vypovedajú. Možno sme niekedy sklamaní počtami. Kolík prišli spoločne poďakovať? Kolík túžia prísť spoločne poďakovať? Pred niekoľkými týždňami sme sa vo zvesti slova Božieho spoločne zamýšľali nad desiatimi malomocnými, ktorých Pán Ježiš uzdravil, ale iba jeden sa vrátil, aby poďakoval. Pán Ježiš sa pýta: „A kde sú tí deviaty?“

Je neslušné, či priam až neľudské nepoďakovať tomu, kto mi zachránil život. Je smutné užívať si dobrých darov a neprejavovať vďačnosť darcovi. Táto myšlienka je vo vrcholiacom pôstnom období naliehavou výzvou pre každého bez rozdielu. Iste je stav, kedy človek netúži a ani neďakuje Bohu, dôsledkom hriechu, ktorý je v nás. Dôsledkom pokušenia, ktorému sme podľahli. Dôsledkom našej ľahostajnosti a prílišnej zaneprázdnenosti. O niekoľko dní si budeme sprítomňovať obeť Pána Ježiša Krista na Golgote. Ako On, nevinný, bol umučený a usmrtený pre moju vinu. Nie je to ten najväčší dôvod k vďačnosti? Že už viac nemusím byť mŕtvym, ale môžem žiť? Večne žiť?

Pozývam vás všetkých, milí priatelia, aby sme sa spojili vo vďake za tú nepochopiteľnú Božiu milosť a lásku, ktorú môžeme vierou prijímať do našich životov. Našu vďačnosť vyjadríme však nielen slovom, ale aj našim životom. Máme k tomu nespočetné množstvo príležitostí. Kdekoľvek sa pozrieme očami viery, uvidíme naozaj toľko priestoru, kde môžeme uplatniť svoju vďaku, že budeme určite veľmi prekvapení. Prajem všetkým nám práve takýto duchovný zrak.

„Ďakujte Hospodinovi, lebo je dobrý, lebo naveky trvá Jeho milosť“ (Žalm 118, 1)

Jozef Havrila ml.,
zborový farár

Bohu z Golgaty

*Ó, Kriste,
milosť za naše kresťanstvo hmlisté,
zem dobrú šliapať hodnú
viac nie sme!
Srdce nám dusia myšlienky
hriechne,
mrzký čin potriesnil ruky niekedy
biele.
Dávno poškrvnili svätosť sme
nedele,
zblúdili v spleti vlastného umu.
Kriste náš, Pane,
denne nečítane
Tebe predávame – trňovú korunu
za tridsať strieborných vrážame
do čela,
bijeme zúrive i s jemnosťou
dravou,
by nad Tvojou hlavou
pieseň utrpenia nikdy nedoznala.*

*Ježiši z Golgaty,
prv ešte, než sa deň obráti
nie tri, lež stokrát Ťa pred smrťou
zaprieme – a Ty hľadáš,
hľadáš na divoké plemä
a láskou bičuješ ťažké jeho viny.
Ó, Kriste Jediný,
pohliadni aj na to,
jak v mukách hádzeme svetu
jeho zlatko
pokorení – a jak znížení do zeme
von sa vyvlečieme – a horko
plačeme.*

Mária Rázusová-Martáková

Čo sme smeli prežiť za pár mesiacov

Od 18. januára do 25. januára 2026 sa konal ekumenický týždeň za jednotu kresťanov. Tento rok ho pripravovala Arménska cirkev. Arménsko je prvý štát na svete, ktorý prijal kresťanstvo.

Liptovský Mikuláš je ekumenické mesto. Máme vzácne vzťahy s našimi bratmi a sestrami z Rímskokatolíckej cirkvi a z Bratskej jednoty baptistov. Prvé bohoslužby boli v kostole Sv. Mikuláša, ďalšie vo Vrbici a modlitebni BJB. Odlišný oproti iným rokom bol práve záver. Nedela 25. januára – prvýkrát nás privítal ekumenický chrám Boží v Demänovskej doline. Vystúpil spevokol i hudobná skupina. Prišlo naozaj množstvo ľudí. Všade vládla radosť a potešenie z toho, že môžeme byť všetci spolu.

6. februára 2026 sa konala ekumenická posviacka tohto nového kostola v Demänovskej doline. Slávnostný obrad začal generálny biskup ECAV na Slovensku Ivan Elko. V príhovore spomenul, aké miesto má Božie slovo v našom živote. Po slávnostnom Confirma Deus a požehnaní bratia katolíci slávil Svätú omšu. Brat biskup rímsko-katolíckej cirkvi František Trstenský pripomenul obrovský význam dnešného dňa. Niekoľkokrát zdôraznil: Nie sme priatelia – sme spoločnými pútnikmi. Prihovoril sa aj horským záchranárom z Poľska. Veľmi potešila spevom tiež skupina hrdých goralov.

Myšlienka postaviť kostol v Demänovskej doline vznikla u bratov katolíkov. Brat kaplán Ján Dubecký pravidelne pastorálne pôsobil nielen pre členov Horskej záchrannej služby v Demänovskej doline. Základný kameň posvätil pápež František. Úžasná myšlienka ekumenického kostola sa zrodila medzi poslancom a vedením obce. Obec prevzala celú fáchu výstavby, ale aj prevádzky kostola. Vrbický urbár, ktorého členom

je aj cirkevný zbor, daroval pozemok. My sme zapožičali historický zvon. V nájomnej zmluve je pasáž, že zvon bude zapožičaný, pokiaľ bude chrám slúžiť ako kostol pre všetkých veriacich. Myslím, že ide o výnimočné dielo. Okrem zjazdoviek, hotelov, parkovísk ešte niekto myslí na to, že je potrebné sa zastaviť a byť vďačný Pánu Bohu. Hovorím, ešte to s naším Slovenskom nie je až také zlé! Moje veľké poďakovanie patrí všetkým ľuďom, ktorí sa akoukoľvek mierou zaslúžili o výstavbu chrámu a osobitne pánovi starostovi Demänovskej Doliny Richardovi Brosovi. Vytvorili úžasné dielo s modernou technikou osvetlenia, vykurovania a ozvučenia. Ak budete mať čo i len máličko času, prídte a tešte sa spolu s nami. Služby Božie v Demänovskej doline mávame pravidelne každú nedeľu o 17:00 hod. Striedame sa mikulášski bratia farári s bratmi farármi z ministerstva obrany a ministerstva vnútra.

Úplne prvé služby Božie sa tu konali na Štedrý večer 24. 12. 2025 a slúžil ich brat farár Viktor Sabo. To je dôležitý údaj pre históriu. Na Štefana (26. 12. 2025) sme už kapacitu kostola plne preverili, keď programom prispeli aj naši koledovníci.

Dňa 8. marca 2026 sa vo Vrbickom kostole konal koncert: Tri kríže. Účinkovali sestry Veronika a Anna Parulekové, Ján Blana, kaplán z Rímskokatolíckej cirkvi Marek Jamrich a sopranistka Ivana Kurtulíková. Bolo to úžasné a povzbudivé. Duchovne nám naplnili nedeľu, navzájom sme sa povzbudili radosťou a vzájomným požehnaním. Hneď bolo krajšie na tomto biednom svete. Vždy sa potvrdzuje stará známa pravda: v prvom rade záleží na ľuďoch. Ako sa tolerujú, znášajú, ako si prajú! V tom je tajomstvo ekumenizmu. V ľuďoch, čo majú v srdci Boha.

Marián Bochnička, zborový farár

Obsah

- **strana 2**
Úvodník
Bohu z Golgaty
- **strana 3**
Čo sme smeli prežiť
za pár mesiacov
- **strana 4 – 5**
Ajhľa, kameň
- **strana 5**
Hudba a tanec spojili
mládež Liptova
- **strana 6**
Až potiaľto nám pomáhal
Hospodin
- **strana 7**
Pivničania na oslavách
v Liptovskom Mikuláši
- **strana 8 – 9**
Biela sobota
- **strana 9**
Trojkráľový bedmintonový turnaj
- **strana 10–11**
Knazská správa
- **strana 11**
Veľkonočná modlitba
- **strana 12**
Konfirmandská chata
- **strana 12**
Božia nepochopiteľná milosť
Oznamy
- **strana 14–15**
Si mojou silou v čase zlom,
si pre mňa vzácnym pokladom
- **strana 16**
Pre deti
- **strana 16**
Prečo chodím
- **strana 18 – 20**
Pamiatka dobrého učiteľa žije
- **strana 20**
O nedeli a jej pravom využití
- **strana 22 – 23**
Daniel verzus Kristus
- **strana 24**
Služby Božie počas sviatkov
Z našich matriek

Ajhl'a, kameň

Do kameňa boli vyryté Božie prikázania. Jákob po uchvátení otcovho požehnaní utekal k matkinmu bratovi Lábanovi a keď prišiel do Bételu na posvätné miesto, aby tam prenocoval, „vzal jeden z kameňov a položil si ho pod hlavu.“ (1M 28, 11) Keď zákonníci a farizeji priviedli k Ježišovi ženu pristihnutú pri cudzoložstve, povedal im: „Kto je z vás bez hriechu, nech prvý hodí po nej kameňom.“ (J 8, 7) Prorok Izaiáš tľmočí slovo od Hospodina: „Ajhľa, ja kladiem na Sione kameň, kameň osvedčený, vzácny uholný kameň, pevne založený: Kto verí, nebude zahanbený!“ (Iz 28, 16) S kameňom sa stretávame v Biblii od začiatku až do konca (1M 11, 3 – Zjav 18, 21). Ozaj, ako to bolo s kameňom pri Ježišom hrobe?

Kto privalil kameň k otvoru hrobu?

Všetci štyria evanjelisti nám vo svojich evanjeliách prinášajú svedectvo o tom, že Ježiš zomrel a bol pochovaný. Tie odseky Písma svätého majú spoločný nadpis: Ježišov pohreb (Mt 27, 57 – 61; Mk 15, 42 – 47; L 23, 50 – 56; J 19, 38 – 42). Každý z evanjelistov nám túto udalosť opíše trochu inak, ale ich svedectvo je jednotné.

Netrápme sa nad tým, ktorá zo žien bola pri ukladaní Ježišovho tela do hrobu. Podľa evanjelistov to bola Mária Magdaléna, iná Mária – Mária Jakubova (Malého) a Jozefova, Salome – matka synov Zebedeových a mnohé iné. Tie „Ho nasledovali a poslúhovali Mu, keď bol v Galilei.“ (Mk 15, 40 – 41) „Dívali sa na hrob a na to, ako bolo uložené Jeho telo.“ (L 23, 55)

Do príbehu vstupuje Jozef z Arimatie. Bol dobrý a spravodlivý, bohatý, vznešený radca, člen židovskej rady, tajný Ježišov učeník pre strach zo Židov, no očakával kráľovstvo Božie, teda príchod Mesiáša. Neschvaloval odsúdenie Ježiša na smrť. Verejne sa nepriznal k Ježišovi, ale teraz sa

to zmenilo. Smelo predstúpil pred Piláta a prosil či žiadal ho o Ježišovo telo. Jozef vystúpil zo svojej šedej zóny a priznal sa k Tomu, ktorý bol popravený ako zločinec. Vzhľadom na svoje postavenie mohol sa odvážiť prosiť o mŕtve telo, ktoré podľa platného práva bolo vyňaté z akéhokoľvek súkromného disponovania. Tak dosiahol dôstojný pohreb. Keby Ježišovo telo hodili do hromadného hrobu, nebolo by možné poukázať na prázdny hrob ako dôkaz vzkriesenia. Pilát súhlasil, aj keď sa divil, že Ježiš už zomrel. Napokon, podobne ako Jozef, aj Pilát bol proti ukrižovaniu. Vyhovrel Jozefovi a pre Piláta to bola vybavená vec.

Ktovie, čo všetko sa odohrávalo v Jozefovom srdci?! My, podobne ako Jozef, žijeme vo svete, kde bol ukrižovaný Boží Syn. Čo sme doposiaľ vykonali a čo konáme, aby bolo jasné, aký je náš vzťah k Ježišovi?! Pilát „daroval mŕtvolu Jozefovi“ (Mk 15, 45), ten kúpil plátno, sňal Ježišovo telo a zavinul ho do čistého plátna. Pravdepodobne na to Jozef nebol sám. Možno pri tom pomohli ženy stojace pri hrobe. Evanjelista Ján pripomína, že „prišiel aj Nikodém, ktorý prvý raz prišiel“ (J 3, 1 – 21) k Ježišovi „a priniesol asi sto funtov myrhy zmiešanej s aloe“, t.j. 50 kg. (J 19, 39) Spoločne s Jozefom Ježišovo telo pravdepodobne očistili od krvi „a zavinuli ho aj s tými voňavými vecami do plátna, ako je u Židov v obyčaji pochovávať.“ (J 19, 40) Pochovať prekliateho znamenalo protestovať proti Jeho prekliatiu. Obaja muži obetovali hod paschy, ktorý sa v tom čase začínal. Nemôžu ho sláviť, lebo dotykom s mŕtvym stanú sa nečistí. Z lásky k ukrižovanému Ježišovi to však urobia.

Už či to Jozef urobil sám alebo so ženami a Nikodémom, ale Ježišovo telo bolo uložené do Jozefovho nového hrobu, ktorý vytesal do skaly a „v ktorom ešte nikto nikdy neležal.“ (J 19, 41) Ježišovo telo teda nebolo uložené na miesto znečistené roz-

kladom iných tiel.

Otvor hrobu bol zatarasovaný kameňom. Kto privalil kameň k otvoru hrobu? Bol zvyčajne okrúhly, veľký a ťažký! Len evanjelisti Matúš a Marek nám prezradia, že to bol Jozef z Arimatie: „...privalil veľký kameň k otvoru a odišiel.“ (Mt 27, 60). „...a k otvoru hrobu privalil kameň.“ (Mk 15, 46)

Bol som v Jeruzaleme a videl som skutočný skalný hrob, nie Ježišov. Aj som doň vstúpil. Bola to nevelká miestnosť na výšku postavy človeka s kamenným lôžkom. V rohu bolo malé okienko kvôli vetraniu, ale tak, aby sa tam nedostal človek ani zvieratá. Pri vchode bol opretý okrúhly veľký kameň. Sám by som s ním nepohol.

Kto odvalil kameň od otvoru hrobu?

Taktiež všetci štyria evanjelisti nám vo svojich evanjeliách prinášajú svedectvo o tom, že Pán Ježiš bol vzkriesený. Tieto odseky Písma svätého majú spoločný nadpis: Vzkriesenie Ježiša (Mt 28, 1 – 10; Mk 16, 1 – 8; L 24, 1 – 12; J 20, 1 – 10). A taktiež každý z evanjelistov nám túto udalosť opíše trochu inak, ale ich svedectvo je jednotné.

Opäť sa netrápme nad tým, ktorá zo žien po sobote na úsvite prišla k hrobu. Podľa evanjelistov to boli tie isté ženy, ktoré boli prítomné pri ukladaní Ježišovho tela. Postupne alebo spoločne, keď ešte bola tma, išli „pozrieť hrob“ (Mt 28, 1) „a niesli vonné veci, ktoré pripravili“. (L 24, 1) Už cestou k hrobu hovorili: „Kto nám odvalí kameň od otvoru hrobu? Ale keď pozreli, videli kameň odvalený; a bol veľmi veľmi veľký.“ (Mk 16, 3 – 4) Kto odvalil kameň od otvoru hrobu? Len evanjelista Matúš nám prináša svedectvo: „A hľa, nastalo veľké zemetrasenie, lebo anjel Pánov zostúpil z neba, prišiel, odvalil kameň a sadol si naň. Jeho zjav bol ako blesk, jeho rúcho biele ako sneh. A strachom pred ním

chveli sa strážcovia a zostali ako mŕtvi.“ (Mt 28, 2 – 4). To boli tí strážcovia, ktorých k hrobu postavili veľkňazi a farizeji (Mt 27, 62. 66). Bol to anjel Pánov, ktorého poslal Boh, aby otvoril Ježišov hrob, odvalil kameň a dokonca si naň sadol.

Tam, kde koná Boh, sa všetko trasie. Ľudí premkne strach, hrôza, prelaknú sa, sú ako bez seba, ako mŕtvi, klopia zrak k zemi. Odvážia sa aj vstúpiť do hrobu, a niektorí sa aj radujú a uveria, že Kristus vstal z mŕtvych.

Tam pri hrobe Boží anjeli, jednotlivo či spolu, ako mládenec v bielom žiariacom rúchu sedí v hrobe (Mk 16, 5) či zastane pri ženách a vedie s nimi rozhovor. (L 24, 4 – 7) Najprv zaznie uistenie: „Nebojte sa!“ (Mk 16, 6) Následne otázka: „Hľadáte Ježiša Nazaretského, toho ukrižovaného?“ (Mk 16, 6) Čo hľadáte živého medzi mŕtvymi?“ (L 24, 5) A potom svedectvo: „Vstal, niet Ho tu; ajhľa miesto kam Ho položili.“ (Mk 16, 6) „Podťe, vidte miesto, kde ležal.“ (Mt 28, 6)

Reakcie boli rôzne. Ženy „vyšli, utiekli od

hrobu a nikomu nič nepovedali, lebo sa báli.“ (Mk 16, 8) No potom bežali. Najmä Mária Magdaléna prišla k učeníkom, predovšetkým k Petrovi a Jánovi, a oznámila im: „Vzali Pána z hrobu a nevieme, kam Ho položili.“ (J 20, 2) Ba cestou sa so ženami stretol Ježiš a „ony pristúpili, objali Mu nohy a klaňali sa Mu.“ (Mt 28, 9)

Všetci jedenásti učeníci sa dozvedeli, že kameň je odvalený a hrob prázdny. Peter a Ján bežali k hrobu, aby sa presvedčili. A skutočne, videli tam už len „plachty ležať“ a „šatka, ktorú Ježiš mal na hlave, nebola medzi plachtami, lež osobitne zvinutá na inom mieste.“ (J 20, 6 – 7)

Pán Ježiš povedal jasne svojim učeníkom: „Splní sa všetko o Synovi človeka, čo napísali proroci. Lebo vydajú Ho pohanom, budú sa Mu posmievať a potupia Ho, budú plávať na Neho a zbičujú Ho i zabijú, ale On na tretí deň vstane z mŕtvych.“ (L 18, 31 – 33) Dielo spásy skrze Ježiša Krista bolo dokonané!

Nikto z ľudí nebol svedkom Ježišovho vzkriesenia. Zostáva pre nás tajomstvom.

Máme „len“ svedectvo Božieho slova, ale aj ľudského, slova verných svedkov. Veď napokon „viera je z počutia skrze slovo Kristovo.“ (R 10, 17) Ježiš opustil hrob a nikto a nič Mu v tom nemohli zabrániť, „hoc diablov plný bol by svet...“ (ES 263) Ľudská zloba náboženských aj politických vodcov vyvrcholila v odsúdení a ukrižovaní Ježiša Krista. Zdalo sa, že dosiahli svoje a zvíťazili. Nikto sa nebude vydávať za Božieho Syna a už vôbec nie za kráľa! Keď Jozef z Arimatie privalil kameň k otvoru hrobu, všetko akoby stíchlo. Stráž pri hrobe pôsobí groteskne. No potom prišlo zemetrasenie a anjel Pánov odvalil kameň od otvoru hrobu. Od tých čias je Kristov hrob otvorený a raz navždy prázdny! Ten „Svätý a Opravdivý, ktorý má kľúč Dávidov, otvára tak, že nikto nezatvorí: Ajhľa, otvoril som ti dvere, ktoré nikto nemôže zatvoriť...“ (Zjav 3, 7 – 8) – raz otvorí aj dvere nášho hrobu a svojho kráľovstva v nebesiach! Haleluja!

Vladimír Ferenčík,
námestný farár

Hudba a tanec spojili mládež Liptova

Koncom januára sa u nás v Liptovskom Mikuláši konal mládežnícky ples, ktorý spojil mladých ľudí Liptova a okolia. Približne 55 účastníkov sa stretlo, aby si spoločne užili výnimočný večer s témou „Noc v Paríži“. Je zaujímavé vidieť priateľov a známych aj v inom šate, ako sme bežne zvyknutí. Dievčatá si obliekli krásne šaty a z pánov sa stali džentlmeni v tmavých oblekoch. Priestory sa niesli v elegantnom duchu francúzskej atmo-

sféry a mnohí sa prispôbili téme aj svojimi doplnkami.

O skvelú hudobnú zábavu sa postaral DJ Damian Custom Beats, ktorý hral počas celého večera. Vďaka nemu bol parket plný až do skorých ranných hodín. Program plesu obohatil zábavný kvíz, tanečné kolá a rôzne ďalšie aktivity, ktoré prispeli k výbornej nálade.

Ples sa tentokrát konal batôžkovou formou, takže každý účastník si občerstve-

nie zabezpečil sám a naozaj bolo z čoho vyberať. Niektorí priniesli upečené koláče alebo iné sladké pochutiny. Iní zase stavili na klasiku a priniesli obložené chlebíky alebo jednodubky s klobásou.

Večer sa niesol v radostnej a priateľskej atmosfére a veríme, že mládežnícky ples sa stane pravidelnou súčasťou života mladých kresťanov u nás na Liptove.

Jaroslav Marko ml.

Až potiaľto nám pomáhal Hospodin

Uplynulo už 57 rokov odvtedy, čo bolo vydané Okresným národným výborom v Liptovskom Mikuláši – odborom výstavby stavebné povolenie na stavbu kostola v Iľanove.

50 rokov uplynulo odvtedy, čo sa prvýkrát rozozvučali zvony iľanovského kostola. Bol to určite radostný deň pre všetkých, ktorí vtedy prišli do chrámu, aby sa poďakovali v prvom rade Pánu Bohu za Jeho požehnanie, vedenie a pomoc. A veru vedeli ľudia z Iľanova, koľko toho požehnanie a pomoci potrebovali odvtedy, ako bolo 5. 5. 1969 vydané stavebné povolenie. Veď do základov vložili listinu, na ktorej bolo napísané: Boh nám je útočiskom a silou, pomocou v súžení vždy osvedčenou. Hospodin mocnosť je s nami, hradom prepevným je nám Boh Jákobov – Žalm 46, 2 a 12. Vtedy 1. 2. 1976 zneli slová: „Božia láska nás k tomu zaväzuje, aby sme celým svojím životom stavali duchovný chrám. V tom je dôkaz Božej milosti, že stojí tento stánek Boží ako duchovná štepnica pre vás a pre budúce generácie.“ vyslovil ich brat generálny biskup Ján Michalko.

A teraz po päťdesiatich rokoch 1. 2. 2026 sme si v našom iľanovskom chráme mohli pripomenúť to úžasné požehnanie, a to tak domáci, ako aj tí, ktorí sa prišli s nami radovať. Slávnostným kazateľom bol brat generálny biskup Ivan Elko. Povzbudil nás slovami z listu apoštola Pavla Efezským z 2. kapitoly. Tiež pripomenul,

aké dôležité je spoločenstvo kresťanov, čo vytvárajú stavbu, ktorej uholným kameňom je Ježiš Kristus – „To, že v Ježišovi Kristovi Boh našiel nás, považujeme za najväčší poklad nášho života. Nič väčšie nemáme a chceme nad tým stáť v úžase. Dostali sme milosť byť účastní najväčšieho zázraku vo vesmíre, keď slobodný človek povie Bohu svoje áno – potrebujem Ťa a chcem Ti patriť.“ Sestra seniorka Liptovsko-oravského seniorátu Katarína Hudáková si pre svoj príhovor vybrala slová z 1K 15, 58: „A tak bratia moji milovaní, buďte pevní, neklátiví, rozhojňujte sa stále v diele Pánovom vediač, že vaša námaha nie je márna v Pánu.“ Prítomných pozdravil aj poslanec NRSR a primátor mesta Liptovský Mikuláš Ján Blcháč a krátku históriu dcérocirkvi v Iľanove prečítal

zborový farár Marián Bochnička.

Ďakujeme všetkým pozvaným hosťom za milé a povzbudivé slová. Ďakujeme aj nášmu zborovému spevokolu za štyri nádherné piesne, ktoré zaspievali na oslavu nášho Pána a, samozrejme, ďakujeme našim bratom farárom Mariánovi Bochničkovi, Jozefovi Havrilovi ml. a Vladimírovi Ferenčikovi, lebo oni všetko dobre a s láskou pripravili.

A nadovšetko ďakujeme Pánu Bohu, že On, tak ako pred 50-timi rokmi, aj teraz je nám útočiskom a silou, pomocou v súžení vždy osvedčenou.

Za dcérocirkve Iľanovo
napísala: Jana Žiaranová

Pivničania na oslavách v Liptovskom Mikuláši

Po dvoch návštevách cirkevného zboru Liptovský Mikuláš v Pivnici v máji 2024 a 2025, po úspešnom minuloročnom zájazde a návšteve cirkevného zboru Liptovský Mikuláš spevokol a členovia Slovenského evanjelického a. v. cirkevného zboru v Pivnici sa v dňoch 2. až 5. októbra 2025 zúčastnili osláv 240. výročia posviacky chrámu Božieho v Liptovskom Mikuláši. Zájazdu sa zúčastnilo 46 členov zboru, medzi ktorými boli členovia 4-hlaseho spojeného spevokolu a členovia zborovej správy. Hlavným bodom spolupráce bola a zostala činnosť spevokolov, spoločné piesne, návštevy a vystúpenia. V dňoch od 2. do 5. októbra pristúpili sme k realizácii bohatého programu na základe harmonogramu zájazdu. Vo štvrtok 2. októbra 2025 ráno o 8:00 hod. vydali sme sa na dlhú cestu smerom k Tatrám do Liptovského Mikuláša.

V prvý deň zájazdu čakala na nás desaťhodinová cesta s hraničným priechodom, ktorú sme úspešne zvládli. Hoci sme mali obavy z dlhej desaťhodinovej cesty, po vstupe na územie Slovenska boli sme nesmierne dojatí krajom a privítaním našich hostiteľov. Výnimočná nálada, privítanie a prijatie našimi hostiteľmi, to všetko rozohrialo srdcia a pripravilo nás na spoločný nácvik piesní s pocitom, že nás čakajú krásne zážitky. Bohatý štvordňový program priniesol duchovné, kultúrne i spoločenské zážitky a upevnil vzťahy medzi slovenskými evanjelikmi z dvoch krajín.

Druhý deň zájazdu bol venovaný návšteve kníhkupectva Tranoscius a nákupu literatúry. Potom sme sa vydali na odvážnu návštevu Demänovskej doliny s prehliadkou Demänovskej jaskyne slo-

body. Po kratšej ceste autobusom čakal nás prudký výstup hore schodmi k vstupe do jaskyne. Návšteva jaskyne trvala dve hodiny za sprievodu sprievodkyne. S malými prestávkami predstavila nám jednotlivé časti jaskyne s jej vnútornými prírodnými krásami a bohatstvom. Po vyčerpávajúcej prehliadke a dokonca spevu piesne „Slovensko moje“ členmi spevokolu dostali sme sa k východu z jaskyne na denné svetlo. Po obede v diakonickom dome „Bethánia“ vybrali sme sa na druhú časť prehliadky do neďalekého skanzenu – na prehliadku Múzea liptovskej dediny v Pribyline. Za pomoci sprievodcu pozreli sme si starobylé domy a budovy, mnohé presťahované na miesto skanzenu pred vytvorením vodného diela Liptovská Mara. Vďační za bohaté zážitky a nové informácie z krajiny našich predkov vrátili sme sa späť do strediska Evanjelického cirkevného zboru.

Počas soboty účastníci zájazdu trávili čas s hosťiteľskými rodinami z Liptovského Mikuláša, ktoré ich prijali s vďakou a láskavosťou. Viacerí navštívili známe turistické strediská, známe vrchy ako Chopok, Kriváň, Baranec alebo aquapark Tatralandiu, aby sa poobede vrátili späť do mesta a navštívili obchodné centrá. Zároveň v sobotu 4. októbra sa v evanjelickom chráme Božom uskutočnil koncert spevokolov, na ktorom vystúpil domáci spevokol z Liptovského Mikuláša a spojený spevokol z Pivnice. Spoločný spev oboch zborov doplnili čítania z Biblie a ukážky z histórie Evanjelického chrámu Božieho, čím sa program niesol v duchu vďakovzdania a duchovnej jednoty. Spoločné obedy a večere v priestoroch cirkevného zboru niesli sa v priateľskej

a rodinnej atmosfére, čo umocnilo pocit spolupatričnosti a vzájomnej blízkosti. Vrcholom celého zájazdu boli dve významné udalosti – Koncert spevokolov a Slávnostné služby Božie z príležitosti 240. výročia posviacky chrámu Božieho. Slávnostné nedeľné služby Božie sa konali 5. októbra so začiatkom o 9.00 hod. Slávnostnú kázeň predniesol dôstojný pán generálny biskup ECAV na Slovensku Ivan Elko, ktorý v posolstve z 1. listu Korintským (12. kapitola) hovoril o Kristovom tele a jeho údoch – o jednote cirkvi v rôznosti jej darov a služieb, pričom zdôraznil, že cirkev stojí na štyroch pilieroch: liturgii - λειτουργία, kérygme - κήρυγμα, koinónii - κοινωνία a diakónii – διακονία, teda na liturgii služieb, zvesti evanjelia, spoločenstve cirkvi a pomoci blížnemu. Na liturgii a speve sa podieľali domáci páni farári Jozef Havrila ml., Vladimír Ferencík a Marián Bochnička, ako aj hostujúci farár z Pivnice Ján Zahorec. Spoločne vytvorili atmosféru hlbokéj viery, vďaky a úcty k dejinám i prítomnosti evanjelickej cirkvi.

Ako uviedol hostujúci zborový farár v správe o tejto návšteve: „Nezabudnuteľné chvíle strávili sme pri spoločných stretnutiach s našimi hostiteľmi, ktorí nás prijali medzi seba s otvoreným srdcom. Ďakujeme pánovi farárovi Jozefovi Havrilovi ml. za organizáciu a prácu so spevokolmi, ako aj všetkým, ktorí sa pričínili o úspešný priebeh tohto zájazdu. Pánu Bohu patrí vďaka za krásne spoločné chvíle, ktoré sme mohli prežiť. Pánu Bohu na česť a slávu, nám na spásu a život večný.“

Ján Zahorec, zborový farár ako účastník a spoluorganizátor zájazdu

Biela sobota

Úvodná modlitba podľa Agendy

Bože veľký, ktorý si vo svojej otcovskej múdrosti svojho jednorodeného Syna vydal za nás na bolestnú smrť kríža, aby po hroznom utrpení bol do hrobu položený, zostúpil na dno miesta smrti premohol peklo a pokašiteľa. Otec nebeský svojmu svätému nedal vidieť porušenie. On poteší Jeho vzkriesením dá nám Ho vidieť v sláve a utvrdí nás vo viere v nový život. Chráň nás, aby sme sa Mu nesprenverovali, znovu Ho svojimi hriechmi nekrížovali, ale aby sme žili v láske a vydávali svedectvo o Ňom pred všetkými ľuďmi. Amen

Cirkevný rok

Predstavuje nám Božie dielo spásy v Ježišovi Kristovi. Delíme ho na slávnostnú a bezslávnostnú časť. V tej slávnostnej časti máme adventno-vianočné, pôstno-veľkonočné a svätodušné obdobie. Sme v období končiaceho sa pôstu a prichádza opäť Veľká noc. Pôst vrcholí Veľkým/Tichým týždňom a posledným dňom pôstu je – Biela sobota. Musí prísť jarná rovnodennosť, spln (v tomto roku bude 2. apríla – na Zelený štvrtok) a najbližšia sobota je Biela sobota. Je zaujímavé, že Bielu sobotu vnímame ako cirkevný sviatok, ale nepriechádzame na služby Božie.

Len si predstavme, že by sme sa stretli v kostole, zvony by nezvonili, organ by nevydal zvuk, svetlo by nesvietilo, spievali by sme, modlili by sme sa, zvestovali Božie slovo. Rozmýšľali by sme o utrpení a smrti, uvažovali by sme o tom, že Pán Ježiš „zostúpil do pekiel“ (Krédó), v ponímaní iných „zostúpil k zosnulým“.

Biela sobota je posledný deň pôstu. Deň hrobového odpočinku Ježiša Krista. Tichý deň v očakávaní na zvesť o vzkriesení Ježiša Krista a príchodu Veľkej noci. Oddávna veriaci prichádzali do neosvetleného chrámu Božieho k symbolickému Božiemu hrobu a modlili sa. Dokonca aj oltár

býval obnažený, nič na ňom. V Gréckokatolíckej cirkvi je Biela sobota jedinou sobotou v roku, keď je predpísaný pôst.

V Rímskokatolíckej cirkvi sa počas Bielej soboty nekonajú žiadne veľké obrady ani omša. Nesmie sa konať cirkevný sobáš ani iné sviatosti, okrem sviatostí pokánia a pomazania chorých a umierajúcich.

Odkiaľ sa vzal názov?

Bežné označenie tohto sviatku je Biela sobota. No stretneme sa aj s označením Veľká, Svetelná, Svätá sobota. Biela farba symbolizuje čistotu. Na záver Bielej soboty bola obyčaj zapalovať nové svetlo. Pri západe slnka liturgicky končila Biela sobota a začala sa veľkonočná vigília (deň/večer pred veľkým sviatkom). Tí, ktorí boli počas nej pokrstení, tzv. neofyti (z gréckeho slova „neofytos“ – neo: nový, fytos: sadenica, strom, stvorenie), dostali biele rúcho. Biele rúcho pokrstení nosili až do 1. nedele po Veľkej noci a potom ho odložili. Bolo symbolom odpustenia hriechov a nového života. Hoci toto všetko nepatrí už k Bielej sobote, ale k veľkonočnej vigílii, názov Biela sobota zostal. Biela sobota je mostom medzi utrpením Veľkého piatku a radosťou zo vzkriesenia Ježiša Krista.

Paschálna svieca

Paškál – počas veľkonočnej vigílie sa zapaluje a vnáša do kostola. Vnášala sa do tmavého chrámu a symbolizuje Ježiša Krista ako svetlo sveta. (J 8, 12) Používala sa na službách Božích už od 5. storočia. Mala mať aspoň 70 – 80 cm. V minulosti vážila aj 150 kg. Zachovali sa aj umelecky cenné stojany položené na zemi, niekedy vysoké až 3m. Na svieci zvyčajne boli grécke písmená Alfa a Omega a taktiež kríž. Od veľkonočnej vigílie sa zapalovala počas veľkonočného obdobia až po Vstúpenie, resp. po sviatok Zoslania Ducha Svätého. Potom sa nezapálená svieca postavila do blízkosti krstiteľnice, aby symbolizovala

súvislosť medzi krstom a Veľkou nocou. Používa sa aj pri pohreboch. Nesie sa za krížom v procesii a postaví sa k hlave truhly ako znak Kristovho víťazstva. Nič z toho sa nezachovalo v našej cirkvi.

V Jeruzaleme

Jeruzalemský patriarcha počas Bielej soboty zapaluje „svätý oheň“ v Chráme Božieho hrobu v Jeruzaleme. Je to najstarší každoročný zázrak v kresťanskom svete. Je zdokumentovaný nepretržite od roku 1106. Obrad začína napoludnie, patriarcha prečíta zvláštnu modlitbu a nasleduje dlhší zaujímavý liturgický proces, ktorý končí víťazným spevom Haleluja.

Biela sobota a my evanjelici

V Agende, knihe bohoslužobných poriadkov, je Biela sobota uvedená ako cirkevný sviatok s kolektami – spievanými modlitbami a biblickými textami. Jej základnou myšlienkou je – Stráž pri hrobe.

Mohli by sme kázať na biblický text Jonášovej modlitby (Jon 2, 1 – 11) vo vnútri veľkej ryby a spojiť ho s požiadavkou zákonníkov a farizejov k Ježišovi: „Chceme vidieť znamenie od Teba.“ Pán Ježiš pripustil nanajvýš „znamenie proroka Jonáša“. A vyjadril to slovami: „Lebo ako Jonáš bol vo veľrybe tri dni a tri noci, tak aj Syn človeka bude v lone zeme tri dni a tri noci.“ (Mt 12, 38 – 42)

V tichu chrámu na službách Božích by mohol zaznieť chválospev vykúpených prostredníctvom proroka Izaiáša a z našich úst by znelo svedectvo: „Pán, Hospodin, zotrie slzy z tváre, odstráni potupu, pohltená bude smrť, dúfali sme. Plesajme, radujme sa! Ajhľa, toto je náš Boh!“ (Iz 25, 8 – 9)

S apoštolom Petrom počas Bielej soboty smieme vyznávať, že „Kristus umrel za hriechy“, aby nás „priviedol k Bohu. Oživený Duchom zostúpil a kázal väzneným duchom(!). Božia zhovievavosť

zachraňuje v podobe krstu, ktorý je prosbou o dobré svedomie pred Bohom skrze vzkriesenie Ježiša Krista.“ (1Pt 3, 18 – 22) A k tomu pridať vyznanie autora Listu Židom: „Kristus, Veľkňaz, vošiel do svätyne a svojou vlastnou krvou vydobyl večné vykúpenie.“ (Žid 9, 11 – 12)

Neobišli by sme slovo evanjelia, keď stotník pod krížom vydal nádherné svedectvo: „Naozaj, tento človek bol spravodlivý.“ (L 23, 47); Tento človek bol naozaj syn Boží! (Mk 15, 39) Ba pripomenuli by sme si naplnenie slov Písma svätého: „Jeho kosti nebudú zlámané.“ (J 19, 31 – 37) Na druhý deň po ukrižovaní Pána Ježiša veľkňazi a farizeji, podľa nášho počítania na Bielu sobotu, „zabezpečili hrob: zapečatili kameň a postavili stráž.“ (Mt 27, 62 – 66) To preto, aby sa na nič nezmenilo v da-

nej situácii. Hoci „starý nepriateľ zničiť by nás chcel a má veľkú moc a klam, aj strašná jeho je zbraň, nemusíme sa strachom chvieť, slovíčko ho porazí.“ (ES 263) Veď slovom Božím nikto neotrasie!

A napokon v tichu chrámu Božieho by sa rozliehali slová bohoslužobnej ďakovnej piesne celého zboru, akoby sám Kristus odpočívajúci v hrobe svedčil a volal: „V tiesni som vzýval Hospodina, vypočul a vyslobodil ma, nebudem sa báť, Hospodin je pri mne. Obklúčili ma ako včely, ale ja ich odrazím; zhasnú ako oheň z trnia. Hospodin mi pomohol.“ (Ž 118, 4 – 13) Tak teda: „Ďakujte Hospodinovi, lebo je dobrý, lebo naveky trvá Jeho milosť! Nech povedia tí, čo sa boja Hospodina: Naveky trvá Jeho milosť!“ (Ž 118, 1)

Záverečná modlitba podľa Agendy

Milý náš Pane Ježiši Kriste, v pokore a zármutku odprevádzame Ťa v duchu k hrobu v nádeji, že Otec nebeský nedá vidieť svojmu milovanému porušenie a aj my budeme utvrdení vo viere, že smrť, peklo, hriech a diabol nemajú poslednú moc. Nikdy nie sme bez nádeje, keď sa k Tebe utiekame, lebo vieme o zaslúbení víťazstva Božej moci nad smrťou. Prosíme, Pane, pomáhaj nám mrŕviť svoje telo a napriek všetkým biedam očakávať deň vzkriesenia na oslávenie, aby naša radosť bola úplná naveky. (Agenda)

Vladimír Ferenčík,
námestný farár

Trojkráľový bedmintonový turnaj opäť spojil šport a spoločnosť

Začiatkom tohto roka, presne 3. januára 2026, sme sa opäť stretli na už tradičnom Trojkráľovom bedmintonovom turnaji, ktorý organizuje Cirkevný zbor ECAV Liptovský Mikuláš v spolupráci s dorastovým a mládežníckym tímom.

Aj tento rok sa podarilo vytvoriť príjemnú atmosféru, v ktorej sa stretli športoví nadšenci, priatelia, známe tváre z nášho zboru aj okolitých zborov. Turnaj tak opäť nebol len o samotnom športe, ale aj o spoločných stretnutiach, rozhovoroch a radoch zo spoločne stráveného času. Práve takéto chvíle pomáhajú budovať nové priateľstvá a upevňovať tie, ktoré už medzi nami vznikli. K turnaju neodmysliteľne patrí kútik s občerstvením, ktorý ponúkol priestor na oddych medzi

zápasmi. Ďakujeme všetkým, ktorí priniesli chlebičky, koláče a ďalšie dobroty. Aj vďaka nim sme mohli prežiť mnoho príjemných chvíľ pri spoločnom stole. Samotné zápasy priniesli množstvo napätia aj radosti. Hráči bojovali s veľkým nasadením a diváci vytvárali povzbudzujúcu atmosféru, ktorá vyvrcholila počas finálových zápasov. Emócie, radosť z víťazstiev aj športové prijatie prehier sú presne tým, čo robí takéto stretnutia výnimočnými.

Osobitne ďakujeme všetkým, ktorí sa podieľali na organizácii turnaja. Poďakovanie patrí rozhodcom za pomoc pri jednotlivých zápasoch, pomocníckam pri občerstvení, pánom farárom za podporu pri oznamovaní podujatia a Hotelovej akadémii v Liptovskom Mikuláši za ochot-

tu a spoluprácu.

Turnaja sa zúčastnilo 42 hráčov a mnohí ďalší prišli ako diváci, aby povzbudili svojich favoritov. Vďaka všetkým účastníkom vznikla príjemná atmosféra plná radosti, športového ducha a spoločnosti.

Veríme, že podobné stretnutia budú aj naďalej súčasťou života nášho zboru, pretože práve pri nich máme príležitosť stretávať sa, rozprávať a posilňovať naše vzťahy. Už teraz sa tešíme na ďalší ročník Trojkráľového bedmintonového turnaja, ktorý sa opäť uskutoční na začiatku budúceho roka.

Jaroslav Marko ml.

Kňazská správa

Cirkevného zboru Evanjelickej cirkvi a. v. na Slovensku, Liptovský Mikuláš za rok 2025

1. Úvodná časť

Vy ste soľ zeme. Ak však soľ stratí chuť, čím bude osolená? Na nič nie je už súca, len ju vyhodíť, aby ju ľudia pošliapali. Vy ste svetlo sveta. Mesto, ktoré leží na vrchu, nemôže byť skryté. Ani sviecu nazažihajú a nestavajú pod nádobu, ale na svietnik, a svieti všetkým v dome.

Mt 5, 13 – 15

Milí bratia a sestry!

Prvá pôstna nedeľa. Boj o vnútorné očistenie, boj so všadeprítomnými pokušeniami. Adam s Evou mali svoj strom, ktorý ich lákal, no ku ktorému sa nemali priblížiť. Eva sa nechala oklamať, zväbila Adama a následky boli katastrofálne.

Každé obdobie v dejinách ľudstva má svoj, obrazne povedané, strom pokušenia. Bolo by najjednoduchšie ho obísť, ignorovať a prehliadať. Lenže to sa celkom nedá.

Keď Diabol pokúšal Ježiša, upriamil sa na jeho pocity a túžbu slúžiť ľuďom. Najprv ponúkol Ježišovi chlieb, potom sa zamerlal na Ježišovo vnútro a ponúkol mu cestu divotvorcu.

Až nakoniec sa ho snažil presvedčiť, že Boh nie je ten, ktorému patrí svet, že Bohu už dávno svet vypadol z rúk. Že skutočným majiteľom sveta je stelesnené zlo. Ježiš sa vtedy na neho pozrel a odpovedal *Apagé!* Odíď, zmizni, strať sa a nikdy viac už nepríď. Nikdy nedocieliš, aby si ma zlomil. To bol Ježišov odkaz diablovej, ten potom odpochoďoval a už nikdy sa nevrátil. Dnes sa nás, presne ako počas celých dejín ľudstva, diabol pokúša zlomiť. Hovorí: „Pozri, veď to nemá zmysel! Len pozri na tie excelovské tabuľky. Tam mínus, tu mínus. Alebo sa rozhliadni v bežnú nedeľu v kostole! Pár ľudí! Tak aký má zmysel, čo robíš a čím slúžiš?“

Človek by to možno aj vzdal. Úprimne, množstvo ľudí sa vzdáva. Ak nie telesne, ale vzdáva sa duchovne. Odtrhne zakázané ovocie, ovocie frustrácie, skloní hlavu a kráča si v ústrety svojmu trestu. No takáto reakcia pre mňa znamená podľahnúť pokušeniu diabla. Pozrime sa teda spoločne na tie pekné veci, ktorými dobrotivý Boh naplnil náš svet.

Musíme sa naplniť peknými vecami, pretože inak stratíme svoju vieru. Viera je pravá hybná myšlienka. Nádej je posvätenie zhora od Otca svetiel. A láska? Láska tomu všetkému dáva pečať nádhery.

Ježiš povedal: *Buďte soľ zeme!* To znamená, dajte tejto zemi správnu a zaujímavú chuť. Môžete mať najlepšie ingrediencie na svete, najlepšie mäso a najlepšiu zeleninu. No bez soli nikdy neuvaríte dobrú polievku.

Prvá vec, ktorú nám všetkým Ježiš hovorí: *Daj tomuto svetu chuť.* Dobrú a zaujímavú. Poznávajú, čo sa s ľuďmi deje, rozprávajú sa s nimi, aby si zistil, ako rozmýšľajú. Buď trpezlivý poslucháč, nie radca, nie mentor, nie človek, ktorý rozdáva rady a príkazy. Buď dobrou soľou, ktorá dá pochybujúcim ľuďom odvalu, že svet ešte chutí.

Nezabudni na slanosť.

Keď sme v začiatku roku 2012 rekonštruovali tento kostol, stavbyvedúci mi ukázal biele mapy na sokloch. „Čo je to?“ opýtal som sa. „To je soľ, skúste.“ Zobral som pár kryštálov a ochutnal. Bolo to niečo zúfalo horké a zlé! Pretože bola to soľ, ktorá stratila slanosť! Prímеси horčička a iných prvkov ju obrali o vzácnu chuť. Soľ sa skladá z dvoch prvkov – Na a Cl.

Aj naša viera sa skladá z dvoch prvkov.

Prvým a základným prvkom je Pán Ježiš Kristus. Vzkriesený Syn Boží, ktorý sa z obrovskej lásky a poslušnosti obetuje za človeka. A potom je tu ešte jeden prvok. Trochu ho prehliadame a máličko umenšujeme. Veď je to predsa plyn.

Pre mňa predstavuje moju identitu. Evanjelickej identity! Myslím ako evanjelik, žijem ako evanjelik, učím ako evanjelik a slúžim ako evanjelik. Nie je to hrubý a zakomplexovaný protestantizmus. Je to niečo silné, intelektuálne a zároveň horlivé. Spájame sa v ňom s vierou a službou predkov, ktorá bola pre dejiny slovenského národa taká výnimočná. Preto sa tak snažíme, hlavne s vydavateľstvom Tranoscius, menovite bratom riaditeľom, organizovať podujatia, ktoré povzbudia našu vieru, ale zároveň našu identitu.

Veľkými podujatiami sme sa pripojili k výnimočným mílnikom našich dejín:

80. výročie ukončenia druhej svetovej vojny – téma prednášky Evanjelici v protifašistickom hnutí.

Deň boja za slobodu a demokraciu – téma prednášky Evanjelici v protikomunistickom odboji.

100. výročie vydávania Evanjelickej posla spod Tatier – opäť krásne kultúrne i náboženské podujatie o našej náboženskej identite.

Neoddeľujme dva prvky soli.

Nebudeme lepší ani modernejší. Na hodi-nách náboženstva a konfirmácie vyučujeme deti, čo znamená byť soľou. Teda, čo znamená veriť v Krista, ale aj čo znamená byť evanjelikom. Ako rozmýšľa evanjelik, ako sa obetuje evanjelik, ale hlavne, a to je to protestantské, ako evanjelik nesúhlasí, ak sa koná proti pravde. Ak sa zneužíva a kriví právo. Ak sa ponizuje a prenasleduje človek, ktorý je iného vyznania, inej rasy a inej národnosti. To všetko znamená, že naša soľ je slaná, príjemná, a nie je horká. Čistotu svojho presvedčenia si musíme chrániť aj z toho dôvodu, lebo tých prímеси, ktoré nás chcú ovplyvniť, je stále viac a viac. Sú to ideológie, rôzne -izmy a hlavne mravné prehršky, ktoré do čistej slanej chuti primiešavajú horkosť! Napokon, soľ nesmie zostať v soľničke. Ak sa nepremieša s jedlom, so spoločenstvom, je úplne zbytočné, že existuje. Preto služby Božie, chrámy, stretnutia, biblické hodiny, to nie je náš exil. Vysnívaný sterilný svet, kam prichádzame si len a len oddýchnuť po vyčerpávajúcom živote.

Služby Božie, to je naše povzbudenie, naša sila, naša túžba prinášať svetu tú pravú chuť. V roku 2025 sme mali 368 služieb Božích. Tak ako sme zvyknutí, na miestach, ktoré sú na to určené. Od septembra sa v dcéro-cirkvi Iľanovo konajú služby Božie nie raz za 2 týždne, ale každý týždeň. Veriaci si to tak priali. Váž si toho, že ľudia chcú mať viac bohoslužieb, pove-

dal mi človek, na ktorého radu dám. Vážim si to a teším sa z toho! Vážim si, že všetky bohoslužobné miesta sú pekne pripravené, s ochotnými sestrami kantorkami a bratom kantorom. V roku 2025 náš chrám oslavoval 280. výročie posvätenia. Prišli naši priatelia Slováci zo Srbska, kázal brat generálny biskup. Nádherným pásmom spevokolov a prednášok sme si pripomenuli význam chrámu a prijali povzbudenie. Výnimočná udalosť sa odohrala na Štefana. Spolu s koledníkmi sme prvýkrát mali služby Božie v novom ekumenickom chráme v Demänovskej Doline. Prvotná myšlienka chrámu prišla od bratov katolíkov. Pri návšteve pápeža Františka bol posvätený základný kameň tohto chrámu. Iniciatívu výstavby prevzala obec, čiže je to obecný kostol, kde môžu vykonávať obrady katolíci i evanjelici. V chráme nie je svätostánok. Pravidelné nedeľné SB tu máme každú nedeľu o 17. hodine.

Teším sa, že hlavne v domovoch sociálnych služieb nám veľmi pekne vypomáhajú kňazi LOS. Som za ich službu vďačný. Som rád, že sa viera neskrýva, nehanbíme sa za ňu. Som vďačný za pekné spoločenstvo mladých ľudí. Na to, že sa zúčastňujú aj seniorálnych podujatí. Na seniorálnom tábore konfirmandov – Kolos nás tento rok bolo rekordne – 46. Teším sa z práce na biblických hodinách, ktoré vedie brat farár Vladimír Ferenčík. Veľmi pekné spoločenstvo tých najmenších je na detskej besiedke. Ale aj pekné spoločenstvo spolupracovníčok pod duchovným vedením sestry spirituálky Zuzany Havrilovej. Určite chcem povzbudiť všetkých rodičov, aby prichádzali do chrámu so svojimi deťmi. Je tu veľmi vzácne spoločenstvo, ktoré im ich vlastným jazykom predstaví biblické pravdy.

Svoje svetlo prináša aj zborový spevokol pod vedením brata farára Jozefa Havrilu. Nie sú to len pekné piesne, ktoré obohacujú služby Božie. Je to aj dobrá a radostná atmosféra, ktorá je v tomto spoločenstve. Tou najlepšou odmenou je, že sa každý z nás na stretnutí spevokolu teší. Máme pred sebou veľa výziev, a preto sa tešíme z nových ľudí, ktorí do tohto stabilného spoločenstva zavítajú.

Svetlo prináša aj chválová skupinka. Zvlášť dojímavé sú vystúpenia na Vianoce, počas ktorých navštevujeme domovy sociálnych služieb. Veľká vďaka za ich službu a radosť, ktorú prinášajú.

Rok 2025 bol výnimočný množstvom krsťov – 36, čo je o 19 viac ako v roku 2024. Je to veľký potenciál a radosť. Rozdiel medzi krsťami a pohrebmi je 5. V roku 2025 sme pochovali 41 bratov a sestier.

Rok 2025 bol po ekonomickej stránke najlepším rokom. Zvýšili sme výber cirkevného príspevku o 20 %. Za to, že sa podiel výberu cirkevného príspevku zvýšil zhruba na 67 %, patrí veľká vďaka našej sestre Alici Sečanskej. Zvýšili sa milodary aj ofery. Starosti nám spôsobovali extrémne drahé energie. Aj napriek týmto skutočnostiam sa podarilo zrealizovať plánované rekonštrukcie, a to hlavne opravu kotolní, aby sme znížili množstvo spotrebovaných energií.

Voľné zdroje sme v roku 2025 použili na rekonštrukcie najomných budov. Toto dedičstvo predkov nám pomôže v budúcnosti zabezpečiť udržateľné hospodárenie.

Naším svetlom pre hľadajúcich ľudí boli aj celocirkevné podujatia, ktoré sa konali na pôde nášho cirkevného zboru. Rozhlasový a televízny prenos zo SB, ako aj septembrová konferencia o cirkvi, ktorú sme organizovali opäť v spolupráci s vydavateľstvom Transcius. So spolkom Martina Rázusa sme zase organizovali vzácnu spomienku na Ludovíta Štúra. Slávnostnými SB a nádherným koncertom vo Vrbici sme dôstojne oslávili toto výročie.

Keď sa ľudia spájajú, vykonajú pekné veci, keď zostane každý sám, viac podľahne pokúšaniu diabla. Pokúšeniu, že nič sa nedá robiť a nič nemá zmysel.

Preto ďakujem všetkým spolupracovníkom. Hlavne bratovi farárovi Jozefovi Havrilovi, bratovi farárovi Vladimírovi Ferenčíkovi. Ďakujem bratovi dozorcovi. Ďakujem všetkým členom hospodárskeho výboru za ich úprimné nasadenie. Veľmi pekne chcem poďakovať našim bratom Edovi Jančuškovi, Matúšovi Stáňovi a Jaroslavovi Markovi za ich prácu s dorastom a mládežou. Sestrám, ktoré vedú detskú besiedku. Všetkým dobrovoľníkom, ktorí sa starajú o chrámy a budovy – bratia Fiačan, Profant a Makovický. Všetkým spevákom a hudobníkom. Bratovi Gabrielovi Blcháčovi za plagáty a spracovanie Zvestí. Ďakujem pracovníckam Farského úradu – Alici Sečanskej a Kataríne Nahálkovej.

Chcem sa poďakovať aj všetkým nemenovaným, ktorí si svoje svetlo nenechávajú pre seba.

Marián Bochnička,
zborový farár

Martin Rázus

Veľkonočná modlitba

*Ó, Kriste, keď si zvládol smrť,
neodchoď od nás, s nami buď,
voď nás a v púti z lásky rad,
na naše ľudské biedy hľad!*

*Buď s tými, čo Ťa volajú
a v Tvoju pomoc úfajú!*

*Kde súži nemoc – vzhliadni,
lieč,*

*a daj čuť verným Tvoju reč,
čo dvíha z lôžka – ulaví,
osladí život bolavý!*

*Buď s tými, čo šli do sveta,
kde nádej v Tebe opretá –
pomáhaj dietkam, rodičom,
nedaj trieť biedy na ničom!*

*A tých, čo v smútkoch hľadia
k nám,*

*poteš – ó, Pane – poteš sám,
uisť ich v svojej добрote*

*o novom, lepšom živote,
kde zhliadajú, až príde čas,
stratených svojich milých zas!*

*A keď sa budí nový kvet,
i strom sa počal pod ním skvieť,*

*i tráva bujnie zelená,
na poli úfnosť znovená –
ach, Spasiteľu, šťastia praj
a chlebu nášmu požehnaj!*

*Jak v Emaus tých raz zvečera
sa zrak náš k Tebe upiera:*

Ó, ostaň s nami, s nami buď,

Konfirmandská chata – marec 2026

Keď sa z konfirmandov stali dobrodruhovia

Počas prvého marcového víkendu sa konalo stretnutie konfirmandov z Liptovského Mikuláša v Liptovskej Štiavni. Od štvrtka do nedele tak prváci aj druháci, ktorých spolu bolo približne 26, prežili takmer celý víkend plný zážitkov a hier.

Hlavnou témou bol príbeh z filmu „Indiana Jones a posledná krížová výprava“. Počas večerných programov konfirmandi postupne objavovali, čo znamená byť pokorným, ako kráčať v Božom mene a prečo je pre kresťana dôležitá dôvera Bohu. Nechýbali ani spoločné hry, súťaže či športové aktivity, ktoré posilnili tímové-

ho ducha a priateľstvá. Vyvrcholením celej chaty bola duchovná aktivita inšpirovaná filmom, ktorú každý účastník prešiel. Duchovná cesta, ako ju my nazývame, bola symbolickým bludiskom, kde účastníci, podobne ako hrdina filmu, mohli osobne prežiť jednotlivé témy, o ktorých počas víkendu počuli.

O prípravu aj samotný priebeh chaty sme sa starali – tím deviatich vedúcich. Na toto podujatie sme sa pripravovali viac ako osem týždňov dopredu. Každú sobotu sme venovali čas plánovaniu, aby sme konfirmandom priniesli nielen premyslený program, ale aj možnosť, ako stretnúť Pána Boha mimo konfirmácie alebo ho-

dín náboženstva a zažiť spoločenstvo.

Chata priniesla nielen množstvo radosti a zábavy, ale veríme, že všetci boli znovu povzbudení vo viere. Aby to neskončilo len peknou spomienkou na chatu a aby sme aj naďalej mohli budovať spoločenstvo a priateľstvá, radi by sme všetkých konfirmandov, ale aj nekonfirmandov, pozvali na naše pravidelné stretnutia, ktoré bývajú každý piatok o piatich v Domčeku. Na všetkých sa úprimne veľmi tešíme.

Jaroslav Marko ml.

MLÁDEŽ

Miesto, kde ťa čakajú super aktivity, rozhovory, nové priateľstvá a spoločenstvo s Pánom Ježišom

Cirkevný zbor ECRV
na Slovensku
Liptovský Mikuláš

Príďte medzi nás, tešíme sa na vás.

kedy:
Každý piatok
o 17:00*
* neplatí pre
letné prázdniny

kde:
Domček
(Pastoračné stredisko,
Rachmaninovo námestie)

Božia nepochopiteľná milosť! Často spievame o „vzácnnej milosti“. Vieme, čo nám ňou bolo darované?

Čo je milosť? Prvá odpoveď: Boh nám dáva svoju priazeň. Táto priazeň je nezaslúžená. No milosť je omnoho viac. Poďme o krok ďalej. Milosť je nezaslúžená priazeň tým, čo si zaslúžili presný opak. Milosť ukazuje, aká je veľká láskavosť a ústretovosť nášho Boha. Je ako tajomný oceán.

Slová milosť a dar spolu úzko súvisia. Milosť je dar, a preto sa nedá odpracovať alebo zaslúžiť. Len čo príde na rad povinnosť a zásluha, nejde už viac o milosť. Okrem toho má dar Božej milosti taký obrovský rozsah, že akákoľvek myšlienka o zaslúžení si milosti je absurdná. Jej veľkosť je neopísateľná a nepochopiteľná.

Radostnou správou je, že spasenie prichádza iba skrze milosť (Ef 2, 8 – 9), a to prostredníctvom viery! Viera znamená, že milosť môžeme prijať zreteľným aktom vôle. Milosť Božia je úžasná. Dokáže odpustiť kajúcim sa prostitútkam, očistiť ich a urobiť z nich nových ľudí, ktorí sú určení na to, aby trávili večnosť s Ježišom. Môže v poslednej chvíli zachrániť zomierajúceho zločinca a ešte toho dňa ho previesť do raja. Milosť osídľuje nebo obrátenými vrahmi, cudzoložníkmi, pijanmi, zlodejmi a klamármí. Dokáže zachrániť každého hriešnika. Milosť vyslobodila už milióny ľudí z tých najstrašnejších hlbok a z toho najodpornejšieho bahna hriechu. Postavila ich nohy na skalu a zachovala ich cestu. Dala pieseň do srdca, aby chválili Boha.

Keď nadíde ten pravý čas, odnesie nás do prýbtkov Otcovho domu. (Žalm 40, 1 – 3) Autor piesní Haldor Lillenas slovami správne vystihuje úžasnú Ježišovu milosť – je „širšia ako priestupok a omnoho väčšia ako hriech a hanba“. Každý skutočný kresťan by si mal vždy uvedomovať: „Neviem, prečo Boh daroval milosť práve mne. Nie som hodný tejto priazne. Cena, ktorú zaplatil, je príliš vysoká.“

Milosť presahuje hranice rozumu a logiky, ale nezraňuje ich. Rozum by nikdy nenechal zomrieť pastiera za ovcu, sudcu za odsúdeného, a čo je úplne nepredstaviteľné, Stvoriteľa za stvorenie. Logika vyžaduje, aby hriešnici zomierali za hriechy a znášali trest za prekročenie zákona. Milosť však robí nemysliteľné.

Niektó popísal zázrak milosti takto: „Milosť nehľadá dobrých ľudí, ktorí majú na ňu nárok. Potom by to nebola milosť, ale zaslúžená odplata za dobré skutky. Nie, ona hľadá odsúdených, vinných, bezmocných a takých, ktorí si nezaslúžia, aby ich neskôr zachránila, posvätila a oslávila.“

Keď odsúdený zločinec dostane nižší trest, vnímame, že sudca bol miernejší. Väzenie namiesto trestu smrti je naozaj iba miernym rozsudkom. Vinník dostal menej, ako si zaslúžil. Milosť však robí ešte viac. Prepustí vinného hriešnika. Vyhlási ho za spravodlivého. Umlčí odsudzujúci hlas zákona.

Podľa časopisu Ethos

Oznamy

Biela sobota (večerné SB)

Srdečne pozývame na modlitebno-bohoslužobné stretnutie v tichu (bez zvukov organa a bez hlaholu zvonov) pri svetle sviec, ktoré sa uskutoční 4. 4. 2026 v predvečer Veľkej noci o 18:00 na Bielu sobotu v hlavnom kostole na Tranovského ulici.

Zborový zájazd do Srbska

V dňoch 30. 4. – 3. 5. 2026 pripravujeme už tretí zborový zájazd do Cirkevného zboru Pivnica vo Vojvodine, v Srbsku. Ubytovaní budeme opäť v rodinách, absolvujeme pestrý spoločný aj individuálny program. Predpokladaná cena na osobu je 120€ (autobus, vstupné, obed počas výletu, dar a milodar pre cirkevný zbor). Prihlásiť sa môžete na farskom úrade alebo u brata farára Jozefa Havrilu.

Letný tábor

Cirkevný zbor pripravuje denný letný biblický tábor pre deti v termíne od 6. – 10. júla 2026. Je určený primárne pre deti od 5 do 15 rokov. Pripravený bude pestrý program, ktorý bude zahŕňať: biblické vyučovanie, skupinky, výlety, tvorivé dielne, športové aktivity. Prihlášky budú k dispozícii v priebehu mesiaca apríl na farskom úrade, v kostoloch a tiež na hodinách evanjelického náboženstva. Zároveň budeme vďační za sponzorské príspevky na toto misijné podujatie.

Si mojou silou v čase zlom, si pre mňa vzácnym pokladom, Ty si môj Boh a Pán.

V istom čase som bola oslovená, aby som napísala o mojom zápase s ochorením, ktorým som prechádzala cca 2 roky, ako som všetko prežívala, ako sa mi s Božou pomocou darilo prekonávať to nesmierne ťažké obdobie. Najprv som myslela, že si to nechám len pre seba, lebo je to výsostne osobná záležitosť každého človeka. Po čase som si ale uvedomila, že možno môj príbeh niekomu pomôže. Týchto ochorení pribúda zo dňa na deň nielen u starších ľudí ako som ja, ale hlavne u mladých.

Posledný júnový víkend 2024 sme boli so spevokolom v Ružomberku na slávnostných evanjelických dňoch. Bolo to veľkolepé! Spievali sme z celého srdca a dozvuky týchto dní pretrvávali vo mne ešte nejaký čas... Kým som nezažila šok. Taký, aký prežíva každý človek, ktorý zistí, že s jeho organizmom sa deje niečo veľmi závažné. Nahmatala som si hrčku. Predtým tam nebola, preto ma vyľakala. Nemohla som tomu uveriť. Hlavou sa mi okamžite prehnaní najhoršie závery. Zmocnil sa ma pocit, akoby som uviazla v hlbokoj jame, z ktorej nevedie žiadna cesta von, nad ktorou sa žiadny rozjasnený obzor nena-

mografia, histológia. Keď som mala v rukách výsledky, pán doktor z Liptovského Hrádku ma vyslal do Mammacentra Agel v Banskej Bystrici. Je to špeciálne pracovisko toho druhu pre ženy, ktorým bola stanovená podobná diagnóza. Pán doktor, ktorý ma prijal, mi oznámil, že výsledky sú vážne, ale ak budem dobre spolupracovať, je nádej, že sa môžem vyliečiť. „Bude to však drastické, ale musíte to vydržať.“ Vážne a rozhodné slová! Na chvíľu som možno prestala vidieť, srdce mi išlo vyskočiť z hrude. Keď som akosi precitla zo šoku, ktorý videl aj lekár, prišiel bližšie ku mne a povedal mi: „Sestrička, verím, že vy to dáte!“ Takáto šoková terapia zobudí vo vás všetky sily a začnete svoj životný boj.

Po príchode domov som si naplno uvedomila, že človek sám má, alebo nemá silu bojovať. No ja som jedno vedela celkom určite. Nie som na to sama! Moje myšlienky boli znova pri mojom Bohu, ktorý sa celý život o mňa stará, pomáha mi vo všetkých životných situáciách a ja sa toho stále držím. Vedela som, že okrem lekárov je On moja sila a pomoc. Tak, ako ma sprevádza v živote, neopustí ma ani

teraz, keď položil na mňa také ťažké bremeno. „Sme na to dvaja, len mi ver a nezúfaj.“ Bola to nesmierna sila, ktorá ma naplnila a ja som sa vyrovnala so situáciou, v ktorej som sa ocitla.

V tomto období stretnúť človeka, ktorý si týmto ochorením už prešiel, je taká malá výhra. Vie povzbudiť, usmerniť, informovať. Je to taký svetlý bod. A ja som takého človeka stretla. Navzájom sme sa

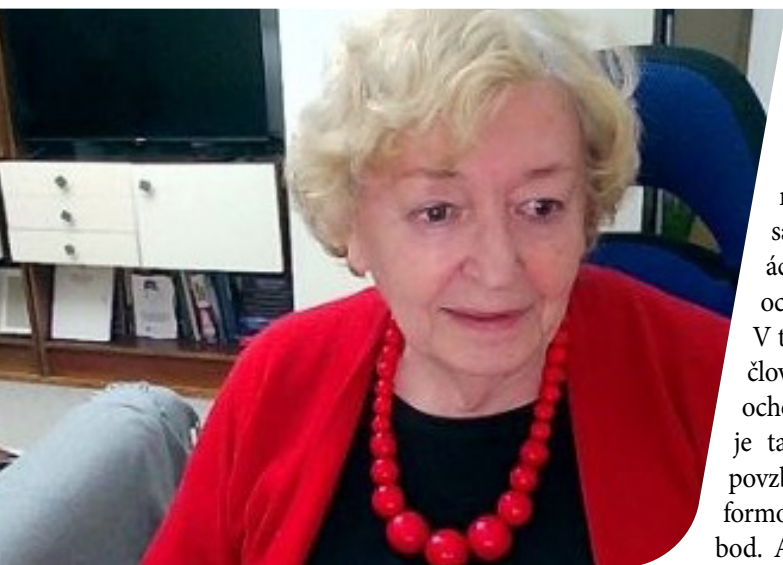
rozprávali, čo sa bude ďalej diať, odľahčil bolestnú situáciu a mne sa hneď ľahšie dýchalo. Človek môže byť neviem aký silný typ, aj tak ho to dá dole. Najprv to udržiavaš v sebe, niečo si o tom našťuduješ, ale nie veľa, lebo čím viac o tom čítaš,

rozoberáš informácie, ktorým ešte nerozumieš, a zbytočne sa stresuješ. Všetko, čo sa bude diať, má svoj sled a poriadok. Najviac si však uvedomíš tú dlhú cestu, ktorou budeš musieť prejsť, a všetko, čo k nej prináleží. Najdôležitejšie pre mňa bolo pozitívne myslieť a veriť, že to s Božou pomocou zvládnem.

Po Banskej Bystrici som sa prihlásila do Vojenskej nemocnice v Ružomberku. Pani doktorka sa zaujímala o môj život, poprezerala si moje výsledky, informovala ma, čo budeme musieť robiť, aký typ liečby vyberie pre mňa, aby sme zabránili tomu najhoršiemu. „Myslím, že vám nemusím hovoriť, čo je to chemoterapia a aké sú jej dôsledky. Stratíte vlasy, obočie, schudnete, budete slabá, ale prežiť sa to dá. Budete tu chodiť každý týždeň a budeme kontrolovať, čo sa s nálezom deje. Urobíme špeciálne vyšetrenia, či môžeme takúto liečbu podávať a ako ju budete znášať.“ Potešila ma s tým, že majú aj dobré výsledky v liečení a verí, že aj v mojom prípade, napriek môjmu veku ak budeme dodržiavať všetko, môžeme byť úspešní. Tak sa začala moja liečba a aj môj vzťah s pani doktorkou, čo bolo tak prepotrebné mne ako pacientke a jej ako lekárke.

Každý pondelok som išla sanitkou do TBK, najprv odbery, potom 2 – 3 hodiny čakania na výsledky, napokon sedenie na chemoterapii. Toto trvalo aj 3 – 4 hodiny, lebo infúzia musí tiecť pomaly. Tu sme sa mali čas spoznávať. Tí istí ľudia každý týždeň. Najprv to boli ustráchané pohľady, každý mal napísané svoje starosti v tvári, niekto sa otvoril, niekto len počúval, čo sme si navzájom hovorili, času bolo dosť. Tak sme sa stretávali do Vianoc asi 12krát. V novom roku sa opakovalo špeciálne vyšetrenie, ktoré ukázalo, že liečba bola veľmi úspešná a môj nález sa zmenšil na minimum. Bol to priam zázrak, povedal mi lekár. „Neveril by som, keby som nevidel nález na začiatku a teraz!“ Ja som ale vedela, že tá sila pochádza od môjho Stvoriteľa. Tak som sa začala pomaly pripravovať na operáciu v Banskej Bystrici.

Operovali ma začiatkom marca 2025. Úspešne. Potom zasa pauza na zregenero-

chádza.

Vzala som, ako bývalá zdravotná sestra, rozum do hrsti. Musí predsa existovať východisko! Začala som konať. Bolo treba čo najskôr sa dostať na správne miesta a na základné vyšetrenia: Sono, mam-

vane síl a začiatkom leta 25 rádioterapií. Denne. Potom už len biologická liečba. Toto som prežívala akosi ľahšie. Začala som chodiť do spevokolu, stretávala sa s priateľmi, zašla do mesta. No všetky moje aktivity boli narušené mojou fyzickou slabosťou. Navyše som stratila chuť do jedenia, čo je tiež jeden z následkov tejto liečby, preto sa človek cíti taký slabý. Počas liečby som bola vystavená rôznym ochoreniam, nakoľko imunita sa musela znížiť na minimum, aby mohla agresívna liečba úspešne pracovať. Bola som veľmi vyčerpaná, slabá, nechutilo mi jesť. Denne som spala aj na niekoľko etáp. Obmedzila som návštevy, mohli prísť len najbližší. Čiže som sa ocitla v izolácii, sama s mojím najmilším Záchrancom. Doma som počúvala Bohoslužby cez PC, spievala pesničky. Ja som sa s tým mojím Bohom rozprávala... Často som mu položila otázku, prečo ma navštívil s takou ťažkou chorobou? Čo chcel týmto na mne zmeniť,

alebo čo ešte mám urobiť ja? Jedno však viem, že Boh naložil na mňa takéto veľké bremeno, aby otestoval, či je moja oddanosť k nemu naozaj taká veľká a úprimná. Prečo som musela prejsť takou veľkou duchovnou bolesťou? A odpoveď ako keby som počula. „Pretože bolesť bola jediný spôsob, ako ti ukázať silu, ktorú som do teba vložil.“

Denne som sa vracala ku mojej milovanej piesni, z ktorej som čerpala pozitívnu silu pre každý nasledujúci deň. Spievali sme ju so spevokolom *Laeto animo*. Tá mi dávala neskutočnú silu pokračovať hlavne vo viere v Boha a potom vo viere vo víťazstvo nad touto chorobou. Viem, že je to beh na dlhé trate, nikdy nemôžeme povedať že je hotovo, koniec, skončilo sa utrpenie. Ale keď sa držím pevne svojich zásad, ide to ľahšie.

*Za ruku veď ma Pane, Ty sám ma veď,
len s Tebou neprestajne nech kráčam*

vpred.

*Bez Teba neviem ďalej, kadiaľ ísť mám.
Ty zostaň pri mne stále a veď ma sám.
Len Tebe sa oddávam celým srdcom
a veriť neprestávam v dobrom i zlom.
Pri nohách Tvojich denne keď sedieť
smiem, nech stane sa čo stane, daj veriť
len.
Ak plnosť Tvojej moci necítim hneď,
viem, predsa Ty so mnou si, ja kráčam
vpred,
za Tebou odhodlane až k nebesám,
za ruku veď ma, Pane, Ty veď ma sám.*

Môj boj s chorobou som vám priblížila len tak okrajovo. Lebo každá choroba má svoje špecifiká a každý ju prežíva inak. Chcela som sa len podeliť o silu úprimnej viery v Boha, ktorý mne tak pomáhal a držal ma. Takto to cítim: „Čo Boh konal so mnou, je na moju spásu, neopustí ma a zo všetkého zlého ma vyvedie.“

Jelena Ničová

Evanjelici v dejinách mesta

*Pri príležitosti 390. výročia vydania
evanjelického spevníka Cithara Sanctorum*

Program:

Prierez históriou evanjelickej cirkvi
v Liptovskom Mikuláši

Sprístupnenie a komentovaná prehliadka
revitalizovanej expozície Tatrín
a Žiadosti slovenského národa

Hudobné vystúpenie Tria LUANA

streda 29. 4. 2026

16:00

Evanjelický cirkevný dom
na Tranovského ulici
a Námestie Žiadostí
slovenského národa

Liptovský Mikuláš

740 rokov
mesta

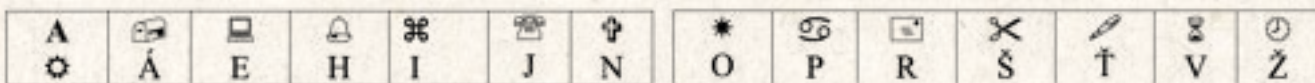
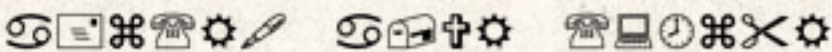
Cirkevný zbor ECAV
na Slovensku
Liptovský Mikuláš

Pre deti

Milé deti, po správnom vyriešení úloh získate odpovede na veľmi dôležité otázky.

Znakovka

Čo musí urobiť človek, aby sa stal Božím dieťaťom?
Pomocou obrázkového kódu prečítajte zašifrované slová:

Tajnička

Ako možno prijať Pána Ježiša?

1. Viliam domácky
2. Meno Božieho Syna
3. Ročné obdobie
4. Potrebná na šitie
5. Púštne zviera
6. Príbytok líšky
7. Má meniny 4. júna
8. Domáce zviera
9. Oči domu

Vyhodnotenie

z predchádzajúceho čísla:

Do redakcie sme prijali celkom 32 správnych odpovedí kvízov s vianočnou tematikou. Z nich sme vyžrebovali nasledovných troch výhercov:

1. Maxim Mikuš, 13 rokov, Liptovský Mikuláš

2. Elisabeth Turacová, 7 rokov, Liptovský Mikuláš

3. Joel Olejár, 8 rokov, Liptovská Ondrášová

Výhercom blahoželáme a odmeny doručujeme. Opäť máte možnosť vyskúšať si šikovnosť pri tajničke či osemsmierovke. Ak sa vám ich podarí vylúštiť, nezabudnite nám čo najskôr vaše odpovede poslať.

Redakcia

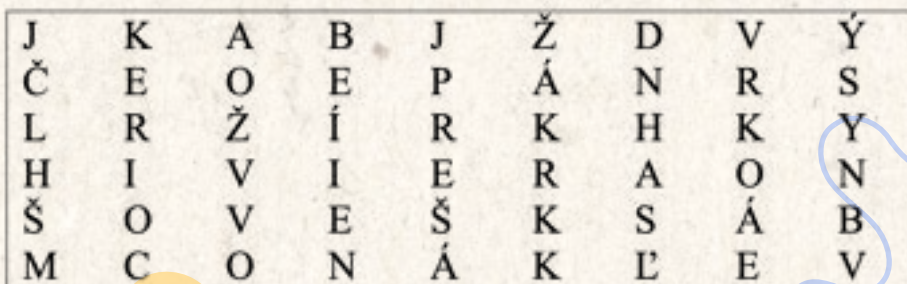
Osemsmierovka

Kto to musí urobiť?

V osemsmierovke vyčiarknite nasledujúce slová:

BOH, HROB, JEŽIŠ (2x), KRÍŽ, KRV, PÁN, SYN, VEĽKÁ NOC, VIERA.

Z neprečiarknutých písmen získate odpoveď na tretiu otázku.

Prečo chodím...

Prečo chodím na detskú besiedku?

Na besiedku chodím rada preto, lebo sa naučím viac o Pánu Bohu. Sme v spoločnosti, a to od nás Pán Boh aj chce. Keď sa o ňom učíme, zahreje ma to pri srdci. Pre toto tam rada chodím, lebo Pán na nás stále pozerá a miluje nás. Johanka

Na besiedku chodím rada, lebo síce je často téma ktorú poznám, no vždy pod ňou nájdem novú myšlienku. Pani učiteľky sú na nás milé a vždy vedia odpovedať na moje otázky. Oceňujem ich ochotu učiť nás a privolávať ďalšie nové deti. A ako povedal Pán Ježiš: „Kde sa dvaja či traja zídu v mojom mene, tam som medzi nimi.“ Dúfam, že vás to zaujalo a pridete čoskoro medzi nás. Rút

Prečo chodím na dorast?

Na dorast chodím naozaj rada. Spoločné aktivity mi pomáhajú, aby som rástla vo viere a našla podporu od iných v ťažkých situáciách. Našla som si tam priateľstvá na celý život. Vždy je pripravená aj nejaká zábavná alebo hravá aktivita na rozveselenie pred výkladom. Dorast je ako jedna veľká rodina, ktorej nezáleží, či si mladý, starý, proste ťa všetci prijímu ako seberovného. Cítim sa tam prijatá a nemusím sa báť byť sama sebou. Páči sa mi aj atmosféra viery a pokoja. Vždy domov odchádzam s novými myšlienkami a lepšou náladou. Nela Oberučová

Prečo chodím na biblickú hodinu?

K viere ma viedla už od detstva moja mama, ktorej som za to veľmi vďačná. Keď som sa vydala, žila som v Ružomberku, kde som chodievala na biblické hodiny a spevokolu. Po prisťahovaní sa do Demänovej mi veľmi chýbalo také spoločenstvo. Keď brat farár začal viesť biblické hodiny, potešilo ma to a prišla som na starú faru, kde sa tieto stretnutia uskutočňujú. Brat farár vyberá zaujímavé témy zo starej aj novej zmluvy. Rada čítam Bibliu a rôzne nábožné knihy, aj keď nie vždy všetkému rozumiem. A práve na týchto stretnutiach nám brat farár zaujímavovo vysvetľuje texty písma aj z pohľadu histórie, kresťanského cítenia a myslenia a prepája novú zmluvu zo starou. Pomáha nám Slovo pochopiť a zaujímavovo o ňom debatujeme. Odchádzam vždy plná povzbudení, obohatená novými myšlienkami. A keďže nám brat farár vypracuje aj písomné zhrnutie toho, čo sme prebatali, vieme sa k téme vrátiť a znovu si ju pripomenúť. Vždy sa teším na stretnutie s ľuďmi, ktorí tam chodia. Vytvorili sme si priateľské vzťahy a chcela by som pozvať do tohto spoločenstva aj iných, aby sa nehanbili a prišli medzi nás. Drahúša Mojšová

Prečo chodím do spevokolu?

Speváci si svoj „hudobný nástroj“ nosia stále so sebou. Azda preto je spev najroz-

šírenejšou hudobnou aktivitou, ktorá obohacuje život v mnohých smeroch a dodáva mu hĺbku. Vždy bolo mojim práním byť súčasťou spevokolu, ktorý poskytuje šancu každému bez obmedzenia veku, či dôrazu na hudobné vzdelanie. Som nesmierne vďačná za možnosť tráviť zmysluplne čas medzi ľuďmi s otvoreným srdcom a túžbou precítiť Božiu lásku prostredníctvom hudby. Zakaždým sa veľmi teším na naše pravidelné skúšky, na ktorých mám možnosť zažiť pocit spolupatričnosti, pokoja a radosti.

Popri zodpovednosti a snahe niečo pekné vytvoriť nechýba ani humor a uvoľnená atmosféra. Náš skvelý dirigent sa nestará len o harmóniu hlasov, ale ním správne zvolené piesne chvál prenikajú priamo do duše, a tak máme ako spevokol jedinečnú príležitosť evangelizovať a umožňovať mnohým ďalším ponárať sa do nekonečnej Kristovej lásky, ktorá prevyšuje ľudské chápanie. Stretávame sa aj mimo nácvikov, čo nám pomáha spoznávať sa navzájom, ako aj vytvárať a upevňovať priateľstvá. Fascinuje ma zistenie, že spev synchronizuje nielen hlasy, ale aj tlkot srdca ľudí, ktorí spolu spievajú, taktiež znižuje stres a posilňuje imunitu.

Okrem duchovného naplnenia má teda mnoho ďalších benefitov, kvôli ktorým, ak si doteraz ešte váhal, by si mal nabrat odvalu a prísť medzi nás. Čakáme práve na teba. Miriam Palková

Pamiatka dobrého učiteľa žije

„Ale múdri skviet sa budú ako blesk oblohy, a tí, ktorí mnohých privádzajú k spravodlivosti, budú ako hviezdy na večné veky“.

Slová z Biblie – Daniel 12, 3

Tieto slová povedal už biskup Juraj Janoška pri pohrebe Rehora Urama-Podtatranského vo vrbickosvätomikulášskom kostole dňa 11. septembra 1924.

Patrí k tým osobnostiam, ktorých zaujímalo všetko dianie v kultúrnom svete. Literatúra, hudba, divadlo, história, turistika boli jeho lásky. Patrí do radu vynikajúcich mikulášskych učiteľov, ktorí verne a svedomito vyučovali deti a mládež a neúnavne, rozumne vzdelávali široké vrstvy národa.

V krátkosti si priblížime jeho životopis a dobu, v ktorej žil. Narodil sa v čase, keď sa Liptovský Svätý Mikuláš stal jedným z centier národného kultúrneho života slovenského národa. Keď na vrbickosvätomikulášskej fare účinkoval Michal Miloslav Hodža, ktorý ho aj pokrstil. Narodil sa 12. marca 1846 na Mikulášskom Huštáku-Nižný rodičom – kožušníkemu majstrovi Jánovi Uramovi a matke Terézii, rodenej Antoškovej. Keď mal 8 rokov, zomrel mu otec. Jeho matka zostala vdova s piatimi sirotami, šiesta sa narodila krátko po otcovej smrti. Obecnú školu skončil v rodisku pod vedením pána učiteľa Jána Drahotína Makovického, ktorému neušlo Rehorovo veľké nadanie. Preto prehovárал jeho matku, aby ho dala na štúdiá. Matka váhala, až rozhodla zvláštna udalosť. Mladý Rehor ochorel na šarlach a prsnú vodnatieľku tak vážne, že i lekár už pochybo-

val o jeho uzdravení. Prišiel ho navštíviť aj jeho učiteľ a tu matka vo veľkom zúfalstve nad chorým dieťaťom vyriekla akoby čarovné slová, že ak sa Rehor uzdraví, dá ho do škôl. Keď sa vyliečil z ťažkej choroby, matka slovo dodržala. Tak sa Rehor dostal na štúdiá do Banskej Štiavnice. Sám Rehor na to spomína takto: „Moja matka si vypožičala 40 zlatých. Za jednu polovicu mi kúpila šaty a výbavičku na štúdium a druhú polovicu zašila mi moja mať za futro kabáta, vypevradila ma na palučanský most a ukázala: Tuto je cesta do Štiavnice! Boh ťa sprevádzaj, dieťa moje drahô!“

Počas štúdií v Banskej Štiavnici Rehorovi zosilnelo národné povedomie. Tu si slovenskí študenti sľubovali, že budú horliť za národ slovom, perom a každým možným činom. Správcovi školy neuniklo, že Rehor Uram je veľmi nadaný, usilovný a skromný študent. Bol mu nápomocný pri riešení nepriaznivej finančnej situácie. Po maturite však nemal dosť peňazí, aby pokračoval v akademickom štúdiu. Túžil stať sa lekárom. Navyše mu umrela matka a pribudli starosti o mladších súrodencov v Liptovskom Svätom Mikuláši. Predsa sa mu podarilo požičať si peniaze a zapísať sa na medicínsku fakultu vo Viedni. Pri všetkej skromnosti mu však hmotné prostriedky stále chýbali. Keď sa už ťažkosti zdali byť vyriešené a na obzore sa

črtalo bezplatné štúdium v Moskve, nastali problémy s cestovným pasom. Služny v Liptovskom Svätom Mikuláši mu ho nechcel vydať. Rehor pri pohľade na svojich opustených súrodencov pochopil, že do Ruska nemôže odísť. Našiel si miesto pisára u advokáta. Osvedčil sa vo svojom zamestnaní tak, že jeho šéf sa ponúkol podporovať ho na štúdiách práva. Rehor Uram už chcel túto podporu prijať, ale medzitým ho poslali na exekúciu k istej chudobnej vdove so štyrmi sirotami. Exekúciu neukončil, ba čo viac, dlžobu vdovy vyrovnal svojím mesačným platom. Bolo mu jasné, že sa za právnik – pravotára nehodí.

V tom čase sa v Liptovskom Svätom Mikuláši začala stavať nová evanjelická škola, dnes je to budova Galérie Petra Michala Bohúňa. Nová škola bola posvätená 8. októbra 1871. Bolo voľné miesto pre učiteľa a predstavenstvo vrbickosvätomikulášskej cirkvi ponúklo toto miesto Rehorovi Uramovi. Prijal ho s dočasným úmyslom, ešte stále túžiac stať sa lekárom.

Po dlhšom vnútornom boji sa stal riadnym učiteľom menšej školy chlapčenskej a výpomocným správcom chóru. Zo zápisnice z cirkevného konventu z 25. augusta 1872 čítame, že konvent jednohlasne vyvolil štvrtého učiteľa – výborneučeného pána Rehora Urama. Z vokátora, ktorý je zaznamenaný za zápisnicou číta-

me okrem iného: Cirkev naša vrbickosvätomikulášska medzi prvé svoje povinnosti si položila dôstojné zriadenie škôl svojich. Cieľom tým si vyberá kresťanských učiteľov verných národu, úprimne milujúcich maličkých našich, ktorých by viedli k bázni Božej, ktorá je počiatkom každej múdrosti. Presvedčili sme sa úplne o Vašej láske k Pánu Ježišovi a k deťom. Povoľávame Vás Výborne učený pán Rehor Uram za riadneho učiteľa i výpomocného správcovstva chóru. Reč triedy Vašej je slovenská, väčšie však dietky i v počiatkoch reči nemeckej a maďarskej dľa potreby cvičiť budete. Beh školský trvá v našej cirkvi 10 mesiacov s dvoma skúškami. Počet dní týždňových učebných je 5. Hodiny denného učenia predpisuje školská správa – väčšinou 4 až 5 hodín denne. V čas neprítomnosti riadneho správcu chóru budete viesť služby Božie chrámovou hudbou na organe a spevom nábožným podľa poriadku cirkevného. Podobne odbavíte aj pohreby v matkocirkvi a vo filiách dľa úpravy slova Božieho kazateľa, z ktorých štóla však riadnemu správcovi chóru právne patrí. My cirkev Božia vrbickosvätomikulášska v smysle konventuálnych uzavrení za Vašu vernú prácu sľubujeme Vám a dávať sa zaväzujeme:

- 1.čo učiteľovi 450 zlatých vo štvrtročných čiastkach
- 2.čo pomocnému správcovi chóru 50 zlatých taktiež vo štvrtročných čiastkach
- 3.byť v školskom príbytku
- 4.patričnú čiastku z role cirkevnej pri železnici

Keďže platy učiteľov boli aj vtedy malé, dlhé roky doučoval deti popredných meštianskych rodín súkromne a tak si vypo-máhal.

V roku 1873 sa oženil so slečnou Ludmilou Šolcovou, s ktorou sa iste zoznámil v spevokole Tatran, ktorého boli členmi a Rehor aj prvým zápisníkom spevokolu. Prišla starosť o rodinu a vlastné deti. Práve od spomenutého roku sa stal riadnym správcom chóru a aj finančne sa mu zlepšil vokátor, ale pribudlo mu množstvo nových úloh. Stal sa notárom – zapisovateľom školských porád. V triede mával aj 100 žiakov. A od chvíle, keď sa stal učiteľom, začal sa venovať i literárnej tvorbe. Učiteľstvo miloval. Deti mu učarili. U svojich žiakov pestoval sebavedomie. Nikdy žiaka bitkou neponižoval. Ostal mu vzácny prívlastok – otec dietok. Pavel Gallo – jeho

žiak, neskorší mikulášsky učiteľ, dirigent spevokolu Tatran, vo svojich pamätiach píše: Keď ma starostliví rodičia zapísali 1. septembra 1889 do evanjelickej ľudovej školy, zverili ma do rúk učiteľa Rehora Urama, ktorý sa svojou povahou a svedomitou otcovsko-učiteľskou výchovou jedinečne hodil pre prvú triedu, veď s malými deťmi zaobchádzal s takou trpezlivosťou, láskou a porozumením, že im nahrádzal najlepšieho otca. Rozsieval medzi deťmi radosť, rozprávkou ich uvádzal do učenia. Nezastrašoval, povzbudzoval, čoho najlepším dôkazom sú aj jeho šľabikáre. Veď taká Slzička je nielen peknou rozprávkou, ale ešte i dnes najpútavejšie a najzrozumiteľnejšie vysvetľuje kolobeh vody.

A Miloš Janoška – ďalší jeho žiak, neskorší vzácny učiteľ vo svojich pamätiach píše... náš otec – čiže farár Janoška, ale i otcovia našich priateľov Ruppeldtovcov a Uramovcov, dbal o to, aby sme nedeľné služby Božie nikdy nevymeskali bez neobyčajne vážnej príčiny. My, chlapci sme najradšej chodievali ku organu, kde sme boli akási voľnejší. Nepremrhali sme síce celé služ-

by Božie, veď známejšie piesne sme radi spievali, aj k modlitbe sme sa sklonili, ale veru celý priebeh služieb Božích nevedeli sme vytrvalo sledovať. Najradšej sme boli za organom vo výklenku a bolo počuť chichot. Pán správca chóru Rehor Uram nás prísny výrazom na tvári napomenul. Nevieť, ako mu bolo okolo srdca, keď zistil, že v nezbedníctve prím vedú chlapci z farského dvora čiže Janoškovci, Ruppeldtovci a Uramovci. Keďže bol uznávanou autoritou a mali sme ho veľmi radi, utíchli sme.

Zažil aj nepríjemné chvíle. Našťastie cez prázdniny. Dňa 13. júla 1883 mesto Liptovský Svätý Mikuláš a Vrbica zažili veľkú ohňovú katastrofu – veľký požiar. Škola bola murovaná, ale zhorela strecha a drevárne. V tom roku vyučovanie začalo až 15. septembra.

Trápil ho školský dvor, na ktorom bola veľká studňa – učiteľia sa báli, aby do nej nepopadali deti. Na ich žiadosť slávny cirkevný konvent prikázal studňu prerobiť na pumpovú a vyhlásil zbierku. Zbierku podporil i ženský spolok Dobrodej a na

→

Číslo čísla	Meno a priezvisko	Bydlisko rodiny	Číslo domov	Plat od školy	Odkoba
46	Prolec Zuzana	Udravica	-	52 1/2	-
47	Rozus Maria	Vrbica	-	52 1/2	-
48	Rozus P. Eva	"	46	52 1/2	-
49	Projak Zuzana	"	-	1 5	5
50	Scholez Darius	Mikuláš	1	52 1/2	-
51	Sochan Maria	Kouckov	-	52 1/2	-
52	Sochan Jan	"	-	52 1/2	-
53	Sokol Daniel	U. Hútik	17	52 1/2	52 1/2

Celého platus školského by bolo 36 22 1/2
na to sa ale dlžoby nachádza 16 27 1/2
tak som všetkého prijal 19 95
Della
spätter 27/82 1/2
Rehor Uram

bezpečnú studňu daroval 15 zlatých. Pán učiteľ Uram s láskou prijímal všetky dostupné moderné vyučovacie metódy. Založil a mal na starosti stromovú škôlku – štepnicu. Prírodu deti mali rady a pod odborným dozorom pána učiteľa Urama sa začali meniť aj domáce záhrady. Staral sa, aby deti mali kde cvičiť. Postaral sa o dobové školské ihrisko so športovým náradím – bradlá, kruhy, hrazda, laná... Vo svojich pamätiach to Miloš Janoška opisuje takto... na dvore pred oblokmi najväčšej triedy bola postavená hojda, pri nej dve žrde na šplhanie, jedny menšie a druhé väčšie bradlá a medzi nimi prieč, čiže hrazda. Hojdy boli vysoké, povrazy od Chovana výborné. Upevnené pracky umožnili posúvať dosku na hojkanie a bez dosky boli to výborné kruhy. My Janoškovci sme mali riadny remenný ušiak, Uramovci mali železnú guľu na vrh, šibenice na skok vysoký – odrazový mostík sme si primitívne spravili sami, žinenky nahrádzal privezený piesok. V tie časy to bola pokroková investícia. I keď táto telocvičňa na voľnom priestranstve bola ďaleko od dokonalosti, školským cieľom vyhovovala.

V čase učiteľovania Rehora Urama veľkou módou sa stávali výlety do Božej prírody. Mikulášania radi chodili do Ilanovskej doliny na kraj Majerskej. Trvalo to vtedy vyše dve a pol hodiny. Matky už doma nachystali všelijaké dobroty a obed. Deti výlety zbožňovali. Vtedy ešte málokto vedel pomenovať okolité vrchy. Učители Uram i Ruppeltdt, ktorých volali profesori, tento titul zdedili po Kovalevskom a Makovicom. Ale i preto, lebo mali dlhšie štúdium

za sebou ako iní učители, ukazovali deťom i prítomným v dialke Kriváň, Baranec, na západe Choč a nad nimi Poludnicu aj všetky okolité vrchy a polány.

Opäť citujem zo spomienok Miloša Janošku... po dobrom obede si pán profesor Uram zastokol cigaretu do čútorky a uhlíkom z ohňa si zapálil cigaretu. Chutne si fajčiak sa spýtal, či vieme, ako sa volajú okolité vrchy. To už všetky deti z výletu si posadali okolo neho. Pán Uram vedel zaujať detskú myseľ pútavým rozprávaním, ale aj dospelí ho počúvali. Najprv rozprával peknú povest' o hrade, ktorý kedysi stál na Rohačke, a o dcére pána hradu. Potom rozprával o Rohačke ako o praobydlenisku, o spôsobe života a pochovávaní pračloveka, ako aj o črepoch, hlinených nádobách a iných nálezoch z Rohačky. Jeho rozprávanie silne zapôsobilo na fantáziu a predstavivosť detí. Uram vedel tak rozprávať, že tým vzbudil záujem o vec a podal látku na rozmýšľanie.

Keď sa Karol Ruppeltdt pre ťažkú chorobu poďakoval z učiteľstva, správcovstva i zapisovateľstva v cirkvi, bol Rehor Uram 8. decembra 1901 vyvolený do uvedených funkcií. Napriek neustálym odnárodňovacím maďarizačným tlakom dokázal Uram v škole zachovať slovenský vyučovací jazyk. Dôstojnosť učiteľskému stavu vedel vždy zachovať i brániť nielen duševnými schopnosťami, ale i osobným vystupovaním.

Rehor Uram Podtatranský sa zúčastňoval na verejnom cirkevnom a spoločenskom živote mesta Liptovský Mikuláš. Bol nielen učiteľom, ale i dobrovoľným pracovníkom a funkcionárom rozličných korporá-

cí – bol predsedom meštianskeho kasína, správcom, režisérom, hercom a kronikárom divadelného družstva – ako zvolený režisér zotrval na tomto poste 21 rokov, bol členom a zapisovateľom spevokolu Tatran, spoluzakladateľom a tajomníkom Transocia, funkcionárom Priemyselnej banky, členom Matice slovenskej, výborníkom – čiže členom výboru Muzeálnej slovenskej spoločnosti, kde sa prejavil ako „rodený etnograf a folklorista“, bol predsedom Spolku učiteľov liptovského seniorátu, kontrolórom a predsedom Vdovsko-sirotského ústavu učiteľského v Liptove, delegátom na poradách československej jednoty v Luhačovicích a mnoho iných funkcií. Bol krstným otcom ďalšieho vzácneho liptovskomikulášskeho učiteľa a profesora Jána Volka-Starohorského.

Rehor Uram Podtatranský zomrel 8. septembra 1924 v Košiciach, pochovaný je v Liptovskom Mikuláši.

Dnes vieme, že by mu v Liptovskom Mikuláši nič neuniklo, čo by mohlo poslúžiť ku vzdelaniu a vôbec k dobru národa. Škoda len, že pamätná tabuľa, ktorá bola v roku 1946 odhalená biskupom Vladimírom Pavlom Čobrdom vtedy ešte na budove evanjelickej školy, dnes je v depozite v Galérii Petra Michala Bohúňa.

Spracovala: Mgr. Daniela Fiačanová,
archivárka cirkevného zboru, 2026

O nedeli a jej pravom využití

Istý starý ctihodný kazateľ takto kázaval o svätom dni nedelnom: „Nik je nie z vás natolko pošetilým, aby chcú sa vyviezť hore vrchom, zapriahol do voza dva kone napred a dva nazad. Tak robia však tí, ktorí v nedeľu ráno idú do chrámu, spievajú, modlia sa a počúvajú slovo Božie; tu sú kone napredok zapriahnuté, aby sa človek dostal hore... do mesta Božieho. Keď však ľudia v nedeľu poobede vysedujú v krčmách pri kartách, pijatike a tanci, zapriahli do voza kone, ktoré ich dolu ťahajú...“

A tak práve deň Pánov môže sa stať najbohatším dňom diabla. Istý muž, vyšlý z trestnice, s plačom vyznal, že jeho nede-

ľa priviedla za mreže, lebo ju totiž nevyužil, ako sa patrí. Ako mladík slúžil u hospodára a cez nedele robieval čo ostatní. Pred obedom chodieval do kostola, ale, vraj, často si tam pospal. Na katechizmus sa hanbil, kamaráti by ho boli vysmiali. Nuž poobede schádzal sa s nimi; smiali sa, tláchali do sveta a kto vedel najpodarenejší kúsok vyviezť, najbohaprázdnejšie hovoriť, bol majstrom. Mával obyčajne len toľko v kapse, čo mu stačilo na jeden dečík. A preto, keď ten-ktorý kamarát zkríchal naňho: „Jano, ešte jeden, nie si vari somárom, aby si na jednej nohe šiel domov“, alebo: „do tretice všeho dobrého“, vtedy

sa hanbil, že má tak málo peňazí. Pomohol si. Kradol gazdovi ovos a predával ho. A tak nedeľa ho priviedla za mreže.

To je história mnohých mladíkov, ba aj mnohých čeladných otcov. Čo osoží pekný začiatok, keď je koniec zlý? Ak náš voz má ísť hore – k mestu Božiemu a nemá letieť dolu, nielenže nebudeme zapriahať dva kone napred a dva nazad, ale i posledné zapriahneme napred, lebo na štvorke ide sa to lepšie...

(Ev. posol zpod Tatier, Ročník XVIII.,
Február 1928, Číslo 2)

VEĽKONOČNÉ EKUMENICKÉ CHVÁLY

Veľkonočná nedeľa 18:00
Evanjelický kostol Vrbica

Ja som vzkriesenie a život - kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie
J 11,25

Cirkevný zbor ECAV
na Slovensku
Liptovský Mikuláš

www.ecavlm.sk

[ecavmikulas](https://www.facebook.com/ecavmikulas)

OTVORENÝ KOSTOL

Veľký piatok 18:00 - 20:00
Veľký ev.a.v. kostol Liptovský Mikuláš

Otvárame Boží chrám vo výnimočnom čase.
Príďte sa stíšiť do kostola v deň, keď Boží Syn zomrel za hriechy nás všetkých,
aby sme nezahynuli, ale mali večný život.

Cirkevný zbor ECAV
na Slovensku
Liptovský Mikuláš

www.ecavlm.sk

[ecavmikulas](https://www.facebook.com/ecavmikulas)

Daniel verzus Kristus

Bratia a sestry, prečítajme si najprv 6. kapitolu z prorockej knihy Daniel. O to viac pochopíme, ako je Daniel prototypom postavy Starej zmluvy, ktorá nám ukazuje na Ježiša Krista.

Babylonský kráľ Dárius ustanovil 120 vysokých úradníkov tzv. satrapov, nad nimi ďalších troch, a jedným z nich bol Daniel. Spravovali krajinu. Daniel vynikal nad všetkých svojimi schopnosťami a vernosťou. Dárius preukazuje náboženskú toleranciu typickú pre perzských kráľov.

Lenže Daniel, najvyšší správca krajiny, vzbudzuje závisť ostatných hodnostárov. Snažia sa ho osočiť, ale nenachádzajú najmenšiu príčinu. Daniel si svoje povinnosti plní znamenite. Prídu na jedínú možnosť – napadnúť jeho vieru. Nedá sa to priamo, je potrebné použiť lešť.

Danielovi protivníci neprichádzajú ku kráľovi so žalobou, ale s návrhom, ktorým chcú zvýšiť vznešenosť kráľa. Počas tridsiatich dní má byť kráľ jediným prostredníkom medzi bohmi a ľuďmi. Na svojich bohov sa majú ľudia obracať prostredníctvom kráľa. Nerešpektovanie tohto rozhodnutia znamená uraziť kráľov božský majestáť. Ten, kto tak urobí, bude potrestaný smrťou. Hodia ho do jamy s levmi. Kráľ, ktorý netuší zradnosť návrhu, súhlasí. Podpíše návrh. Ten sa stane zákonom, ktorým je viazaný aj kráľ.

Týmto dekrétom bol Daniel nebezpečne ohrozený. Keď uposlúchne, zradí svoju vieru. Ak nie, otázne je jeho postavenie

a je ohrozený aj na živote. Poznal, že zákon je namierený proti nemu. Rozhodol sa neuposlúchnuť.

Šiel do svojho domu. Okná jeho izby boli otvorené smerom k Jeruzalemu. Podľa Šalamúnovej modlitby (1Kr 8, 29 – 30) zvlášť v zajatí bola modlitba považovaná za pravú s uistením, že bude vypočutá. Jeruzalem sa stal pre ľud symbolom Božieho sklonenia sa k ľudu. V dome si trikrát denne kľakol na kolená – ráno, popoludní a večer. Modlil sa, oslavoval svojho Boha, ako to robieval predtým. Práve pri modlitbe ho našli jeho protivníci a získali tak právny podklad pre Danielovu obžalobu. V očiach kráľa mala byť spochybnená dôvera v neho. Veď je len jeden z judských zajatcov. Keď oboznámili kráľa, ako sa Daniel správa, kráľ si uvedomil, že bol oklamáný. Celý deň sa snažil nájsť riešenie, ako obísť neúprosný zákon a Daniela zachrániť. Napokon musel kapitulovať a vydať Daniela k potrestaniu. Protivníci dbali, aby ortieľ bol do všetkých dôsledkov vykonaný a nedal sa zmeniť.

Slová, ktorými kráľ Daniela vypevádza (17. verš) a zveruje do Božej ochrany, nie sú falošným chlácholením, ktorému sám neverí, ale sú vyjadrením priania a poslednou, hoci slabou nádejou.

Určený trest bol pre Júdejcov zvlášť tvrdý. Boli presvedčení, že ak je človek roztrhaný a zožratý divou zverou bez riadneho pohrebu, je vytrhnutý zo spoločenstva ľudu, ktoré inak ani smrť nemôže zrušiť. Daniel mal byť vydaný večnej záhube. Jama s levmi bola kuželovitého tvaru, hore zúžená.

Nebolo možné z nej uniknúť. Navrchu bola prikrytá kameňom.

Kráľ urobil pre Daniela, čo mohol. Trápiho ho svedomie, nemohol pokojne spať, postil sa, nejedol. Tu by mohol Danielov príbeh skončiť. No nie pre Dária. Na úsvite sa ponáhľal k jame. Aj keď nebol presvedčený o Danielovej záchrane, bola tu iskrička nádeje. Kráľ volá: „Daniel, služobník živého Boha (vyznanie Dária, že tento Boh je pravý), vládaj ťa zachrániť tvoj Boh?“ Daniel odpovedá: „Boh poslal anjela, ten zavrel ústa levom, neublížili mi, lebo sa dokázala moja nevina.“ Jediné tento Boh môže vytrhnúť zo smrti.

Kráľ sa radoval, počul Daniela. Stal sa zázrak. To bola odpoveď na pevnú vieru. Veď svedkovia viery „vierou zapchávali tlamu levom.“ (Žid 11, 33) Daniel je nevinný pred Bohom aj kráľom. Za vinníkov boli označení tí, ktorí obvinili Daniela.

Žalobcovia boli potrestaní v súlade s Mojžišovým zákonom ako falošní svedkovia (5M 19, 16 – 2) – oko za oko. Tvrdý trest dopadol nielen na žalobcov, ale aj ich deti a ženy. Chceli vyhladiť Danielovu pamiatku, preto museli byť odstránení tí, ktorí mohli niesť pamiatku žalobcov. Vinou jedného boli nakazení aj ostatní. Napokon kráľ Dárius vydáva rozkaz: „Nech sa v celom obvode môjho kráľovstva ľudia trasú a boja Danielovho Boha.“ „A Danielovi sa dobre vodilo v Dáriovom kráľovstve i v kráľovstve perzského Kýra.“

Biblický príbeh o Danielovi v jame s lev-

mi nám ukazuje na pašiovo-velkonočný príbeh Ježiša Krista!

1) Daniel bol obžalovaný vo veci náboženstva a viery. Aj Ježiš bol obžalovaný, že sa vydáva za Božieho Syna, porušuje Božie prikázania, chce zboriť chrám.

2) Daniel sa modlil v samote a oslavoval Boha. Aj Ježiš sa modlil v samote, vzdialený od hluku sveta v Getsemanskej záhrade, oslavoval Boha (J 17), ba modlil sa aj na kríži.

3) Kráľ Dárius bol presvedčený o Danielovej nevine. Pilát bolo taktiež presvedčený, že Ježiš si nezasluhuje smrť.

4) Daniel bol hodený do jamy s levmi. Ježiš bol položený do skalného hrobu. Jób hovorí o hrobe ako o jame.

5) V Danielovom prípade priniesli kameň a položili ho na otvor jamy. Aj v Ježišovom

prípade privalili veľký kameň k otvoru hrobu.

6) Danielovu jamu s levmi zapečatili kráľ a veľmoži pečatnými prsteňmi. Aj Ježišov hrob zapečatili a postavili k nemu stráž.

Lenže...!

7) Na druhý deň kráľ Dárius komunikoval s Danielom. Aj Boh komunikoval s Ježišom. Anjeli v hrobe hovorili so ženami. Vzkriesený Ježiš hovoril s Máriou Magdalénou.

8) Daniel bol vytiahnutý z jamy s levmi. Ježiš bol vzkriesený. Boh ho vytiahol z hrobu, z jamy.

Kráľ Dárius po skúsenosti, že Daniel z jamy s levmi vyšiel živý a bez úrazu, lebo dôveroval svojmu Bohu, vydal svedectvo svojho života: „Lebo On je živý Boh a ostáva naveky; Jeho kráľovstvo nezahy-

nie, Jeho vláda nemá koniec. Zachraňuje a oslobodzuje, robí znamenania a divy na nebi aj na zemi.

Tak nám Danielov príbeh ukazuje na vzkrieseného Ježiša Krista. Aj my ako kresťania prinášame radostné svedectvo o tom, že Kristus žije, tak to zostane naveky. Jeho kráľovstvo je medzi nami. Neobmedzene vládne. Aj dnes robí mnohé znamenania a divy, len aby sme ich vnímali. Zachraňuje nás a oslobodzuje. Ako Boží ľud nie sme opustení, Kristus o nás vie a zasiahne v pravý čas. Len je potrebné, aby sme Mu dôverovali za všetkých okolností, aj za cenu ohrozenia života.

Zaspievajme radostný chorál: „Víťaz nad smrťou slávne z hrobu vstal... Žije Kristus, Pán náš, s Ním budeme žiť, s Ním je hodno trpieť, s Ním aj zvíťaziť!“ (ES 150, 1) Vďaka Bohu! Haleluja!

Vladimír Ferenčík,
námestný farár

Aby sa vaše dieťa cítilo

V škôlke ako doma

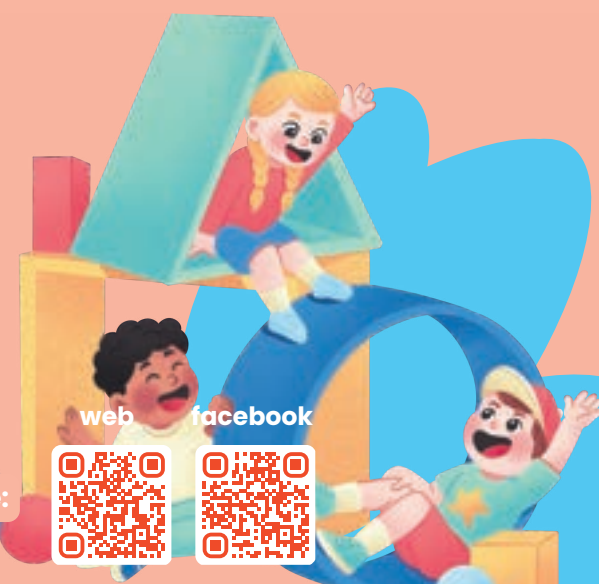
Pozývame vás na **zápis do**
vynovenej evanjelickej
materskej školy **MAGDALÉNKA**
v Liptovskom Mikuláši.

Tešíme sa na vás

5. a 6. mája
10:30 – 15:30

Máte otázky?
Ozvíte sa nám:
0901 717 041
magdalenka@ecavlos.sk
Komenského 3938
031 01 Liptovský Mikuláš

Viac info na našom webe:
magdalenka.ecavlos.sk

Služby Božie počas sviatkov

Dátum	deň	čas	Miesto	Služby Božie
2.	4.	Št 15:15	Ondrašová	Zelený štvrtok – Večera Pánova
2.	4.	Št 16:00	Iľanovo	Zelený štvrtok – Večera Pánova
2.	4.	Št 17:00	LM	Zelený štvrtok – Večera Pánova
3.	4.	Pia 09:00	LM	Veľký piatok a VP
3.	4.	Pia 10:30	Iľanovo	Veľký piatok
3.	4.	Pia 09:00	Ondrašová	Veľký piatok
3.	4.	Pia 10:30	Okoličné	Veľký piatok
4.	4.	So 18:00	LM	Biela sobota: netradičné služby Božie
5.	4.	Ne 09:00	LM	Veľkonočná nedeľa
6.	4.	Ne 17:00	Jasná	Večerné služby Božie
6.	4.	Ne 18:00	Vrbica	Chvály
6.	4.	Po 09:00	Vrbica	Veľkonočný pondelok
7.	4.	Ut 15:00	stará fara	Konfirmácia 1. ročník
8.	4.	Str 10:00	DSS Ondrašová	Služby Božie
8.	4.	Str 15:00	Domček	Konfirmácia 2. ročník
8.	4.	Str 18:00	Vrbica	Večerné služby Božie
9.	4.	Štv 09:00	DSS LM	Služby Božie
9.	4.	Štv 10:15	DSS Vitálišovce	Služby Božie
9.	4.	Štv 17:00	stará fara	Spevokol
10.	4.	Pia 17:00	Domček	Dorast, mládež
12.	4.	Ne 09:00	LM	1.nedeľa po Veľkej noci, DB
12.	4.	Ne 10:30	Iľanovo	1.nedeľa po Veľkej noci, DB
12.	4.	Ne 09:00	Ondrašová	1.nedeľa po Veľkej noci
12.	4.	Ne 10:30	Okoličné	1.nedeľa po Veľkej noci
12.	4.	Ne 17:00	Jasná	Večerné služby Božie
12.	4.	Ne 18:00	Vrbica	Večerné služby Božie

Z našich matrik

Do vínneho kmeňa Ježiša Krista boli v Krste Svätom zaštepni:

Tomáš Šamánek
Simon Michal Stacho
Vivien Elíz
Pavol Alíz
Jakub Zechel
Petra Halahijová

„Kto uverí a bude pokrstený, bude spasený...“ Mk 16, 16

Sobáš

Dušan Droppa a Veronika Turnáková

„Čo teda Boh spojil, človek nerozlučuje!“ Mt 19, 6

V nádeji vzkriesenia a života večného sme sa rozlúčili:

Božena Uličná rod. Káčerová 76r.
Želmíra Trnovská rod. Hudecová 91r.
Ladislav Jelšík 76r.
Júlia Nemcová rod. Paulínyová 89r.
Peter Pivko 86r.
Jozef Paulíny 72r.

„Blahoslavení sú mŕtvi, ktorí odteraz v Pánu umierajú.“ Zj 14, 13

Buďte stále v obraze

sledujte nás

ecavlmikulas

počúvajte naše služby Božie

Ecav Lm

majte prehľad o všetkom

www.ecavlm.sk

ZVESTI - občasník Cirkevného zboru ECAV Liptovský Mikuláš
Ročník 30 / číslo 01 / 2026
Vychádza pre vnútornú potrebu cirkevného zboru

redakcia:

grafika:

jazyková korektúra:

vydáva:

Kontakt:

vytlačil:

Jozef Havrila ml.
KREATERA_kreatívna agentúra
Mgr. Janka Záborská
Cirkevný zbor Evanjelickej cirkvi a. v.
na Slovensku Liptovský Mikuláš,
Tranovského 6, 031 01, Liptovský Mikuláš
info@ecavlm.sk, 044-5522146
Grafon s.r.o. v náklade 500 ks.